

Nauris Gekišs

**Māras zemē pie
Dzintara jūras.**

Dzeja Latvijai

UDK 821.174-1

Ge270

Nauris Gekišs

MĀRAS ZEMĒ PIE DZINTARA JŪRAS.

DZEJA LATVIJAI

Veltījums mana drauga, dzejnieka

Ādolfā Caunīša piemiņai

© Teksts, Nauris Gekišs

© Vāka foto: Vēsma Gekiša

© Datorsalikums, Inese Gura

ISBN 978-9934-9103-5-7

Drukāts SIA "Drukātava"

Rīga, 2022

Saturs

Ādolfa Cauniša piemiņai	8
Es nāku no zemes mazas	9
Senču mantojums	10
Dzimtene, valoda, tauta	11
Lai Māras zemē dod Dievs!	12
Latvijas svētkiem	13
Pie Mātes Latvijas kājām.....	14
Mūsu Latvija.....	15
Kamēr Latvija degs mūsu sirdīs.....	16
Latvija ir	17
Latvija būs.....	18
Mēs – bērni tavi	19
Latvijai maija svētkos	20
Balts galdauts Raiņa tautai	21
Turi Latviju sirdī!	22
Kas ir mana Dzimtene?.....	23
Dzimtene zied	24
Dzimtene ir kā māte.....	25
Mātei un Dzimtenei	26
Līdz pēdējai elpai	27
Iedez svecīti logā!	28
Zaldāts pelēkā miglas šinelī (Lāčplēša dienai).....	29
Lāčplēša cīņa	30
Lāčplēša asaras.....	31
Mūsu Lāčplēšiem.....	32

Lāčplēša dienā.....	33
Lāčplēsis katrā no mums	34
Simtgades rudens.....	35
Pie simtgades vārtiem	36
Latvijas jaunajā simtgadē.....	38
Lūgšana Latvijai simtgadē	39
Lai tūkstošiem gadu vēl skanētu “Līgo!”	40
Man tevi neizskanēt, zeme Dzimtā!	41
Kurzemei.....	42
Kuldīgas Galvenajai bibliotēkai	43
Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikumam	44
Kuldīgas meiteņu korim “Cantus”	45
Zemgalei	46
Jelgavai	47
Jelgavas lācītis.....	48
Rundāles pilij.....	49
Sēlijai	50
Vidzemei.....	51
Gulbenes pilsētai 95.jubilejā.....	52
Lejasciēmam.....	53
Stāmerienas pilij	54
Gulbenes novada pensionāru biedrībai “Atspulgs”	56
Gulbenes pilsētas pensionāru biedrībai.....	57
Latgalei.....	58
Latgales bagātība.....	59
Latvijai un Latgalei	60
Dziesmusvētkiem	61

Skolēnu Dziesmusvētkiem	62
Rīgas kamerkorim “Vox animae”	63
Sirdīs ierakstītās dziesmas	64
Augsim Dzimtenei savai! (Jaunsardzes himnas konkursam)	66
Pieminot kauju pie Mazās Juglas	68
Ieroču brāļiem igauņiem, Cēsu kauju pieminot....	69
Latvijas armijai.....	70
Latvijas Bruņotajiem spēkiem	71
Latvijas zemessardzei	72
Latvijas Kara flotei.....	73
Latvijas Gaisa spēkiem.....	74
Latvijas Valsts robežsardzei.....	75
Latvijas Valsts robežsardzes atjaunošanai	76
Latvijas policijai	77
Policistiem aroda svētkos	78
Apsveikums policijas dienā.....	79
Latvijas ugunsdzēsējiem un glābējiem	80
Latvijas mediķiem	81
Latvijas medmāsām aroda svētkos.....	82
Latvijas dzelzceļniekiem	83
Latvijas pasta darbiniekiem.....	84
Latvijas hokeja izlasei.....	85
Autobusu šoferiem	86
Latvijas skolotājiem.....	88
Apsveikums Skolotāju dienā	89
Aiznes ziedus skolotājai!.....	90
Sētnieku balsis nedzird	91

Senču acis	93
Par mūsu zemi	94
Plaukst sniegpulkstenītes.....	95
Nepārnākušajiem.....	96
Pie vagona Torņakalnā.....	98
Septiņpadsmitais jūnijs.....	99
Audriņu traģēdijai	100
Svešu varu upuriem.....	101
Brālis pret brāli	102
Strēlniekiem, kuri neatgriezās	103
Kārlim Ulmanim	104
Tas notika Daugavmalā (13.janvārī 1905.gadā)	105
Skumji noraugās tumšas acis (Holokausta upuriem).....	107
Ukraina ir mūsu māsa.....	108
Laiks, par ko runāja Rainis.....	109
Kur ir mūsdienu Raiņi?	110
Svešumā	111
Smiltīs izžuva asara sūrā.....	112
Par bēgļiem.....	114
Latviešu mātes skumjas.....	115
Meitenei svešumā	117
Draugam, kurš aizbrauc.....	118
Sirmā dārznieka rudens.....	119
Pamestā skola	121
Balss no provinces	122
Skumjās par Latviju.....	123
Es negribu pamosties tādā rītā.....	124

Man būtu žēl.....	126
Latvieša ceļavārdi.....	127
Nenāciet mūsu zemē!.....	128
Latvieti, atgriezies mājās!.....	129
Brīnumzemes hronikas.....	130
Latviešu liktenis	132
Karavīra ceļa dziesma (Veltījums Afganistānā kritušajiem)	133
Latvieša rudzu maize	134
Ne jau tikai par pienu.....	135
Rīgas Latviešu biedrības namam	137
Latvijas talantiem (Konkursam “Talants Latvijai”)	138
Latvieša trīsvienība (Dievs, Māra un Laima).....	139

Ādolfa Caunīša piemiņai

Divpadsmit draudzības gadi
Izskanēja sarunās un dzejā,
Divpadsmit draudzības gadi,
Kas gaišus mirkļus kā saules zaķīšus sēja.

Divpadsmit draudzības gadi
Tavam mūžam bija laiks tik īss,
Bet manā sirdī tas vienmēr paliks
Ar zelta burtiem ierakstīts.

Mūsu kopīgās draudzības laiks
Nu mūžībā pārvērtīsies,
Un paliek spēkā vēlējums gaišs –
Reiz tur, kur gaisma ir mūžīga, mēs
tiksimies...

2023-06-08

Es nāku no zemes mazas

Es nāku no zemes mazas,
Kas augļus raženus dod,
Baltijas jūras krastā,
Kur reizēm dzintaru rod.

Es nāku no zemes mazas,
Kuras tauta slavena pasaulē tālu
Ar rakstiem un dziesmām savām,
Un skanošās krūzēs pārvērsto mālu.

Es nāku no zemes mazas,
Kuras tauta citiem uzbrukusi nav,
Bet cīnīties pratusi allaž,
Aizstāvot to, kas ir savs.

Es nāku no zemes mazas
Un priecājos, ka to savu saukt ļauts,
Šeit zelta rudeni, ziemu balto
Ar ziedošu vasaru gads jostā auž.

2018

Senču mantojums

Pāvilostas akmens milzis,
Kas Dzintara jūrā mazgā kājas,
Un Kurzemes zaļie priežu sili
Ir mūsu mantojums, mūsu mājas.

Gaujas senleja, egļu mežos tītā,
Gaiziņš mākoņu cepurē,
Daugava, kas vijas kā sudraba dzīpars –
Tādus dārgumus citur atrast nevarēs.

Latgales ezeru zilās acis
Un baltās birzis, ko rudens apzeltī –
Mēs varam šos brīnumus skatīt
Kā dāvanu skaistu, kas dota par velti.

Bet patiesībā nekas nav par velti –
Arī šie dārgumi jāšargā mums,
Atpirkt nevarētu par pasaules zeltu
To, kas ir mūsu senču mantojums.

2021

Dzimtene, valoda, tauta

Nav skaistākas vietas pasaulē
Par zemi, kur dzimuši, auguši mēs,
Kur mātes valoda, bērniņas dziesmas vēl skan,
No mazām dienām tik mīļš viss un pazīstams.

Kaut laika dzirnavās malta, svešu mīdīta, pelta,
Saviem bērniem dārgāka esi par pasaules zeltu,
Cik senču mūžu ir Tevis dēļ, Dzimtene, lauzts! –
To atgādināt nebūs nekad par daudz!

Reiz mēs zaudējam visu, kas dzīvē šai gūts,
Bet ar Dzimteni saknes lai savieno mūs!
Jel nesaki, cilvēk, ka tev nav nekā,
Jo Dzimtene, valoda, tauta vienmēr būs tavējā!

2017

Lai Māras zemē dod Dievs!

Lai Māras zemē dod Dievs
Latviešu tautai dziedāt un diet
Vēl saules mūžu, vēl akmens mūžu,
Kamēr trauc Gauja uz Dzintara jūru!

Lai Māras zemē dod Dievs
Mums dzimtajā valodā teikt: “Labdien,”
Kamēr vien saule no debesīm
Jāņabērniem uzsmaidīs!

Lai Māras zemē dod Dievs
Aizbraukušajiem atgriezties,
Laimas svētību Dzimtenē gūt,
Sentēvu zemē darba augļus plūkt!

Lai Māras zemē dod Dievs,
Ka tajā valdītu miers,
Ļauts visām šeit mītošām tautām
Sadzīvot līdzās pa draugam!

2018

Latvijas svētkiem

Māras zemē pie Dzintara jūras
Zaļi meži un birzis kur šalc,
Ziedošos kalnos jāņugunis kuras,
Zelta zvaigznes tur monuments stalts.

Sudraba upēm izrakstīta,
Ziliem ezeriem izmargota
Dzimtā zeme, kur purpura rītā
Ik smilgu briljanti rotā.

Mazā zeme, kur brīnumu daudz,
Tūkstošiem dainās apdziedāta,
Sveču ziedi tur mijkrēsli plaukst,
Liesmu zobeniem tumsu šķeļ lāpas.

Ak, Latvija, tāda tik viena,
Par tevi skaistākas zemes nav mums,
Tevi godinot dzejojam, dziedam,
Jo zinām labi – citas vairs nebūs...

2015

Pie Mātes Latvijas kājām

Māte Latvija trīs zelta zvaigznes
Tur augstu virs mūsu galvām,
Lai neviens tās nespēj nodzēst,
Lai to mirdzums nekad nekļūst blāvs.

To zvaigžņu mirdzums lai kvēlo
Sirdī ikvienam, kas Latvijā mīt,
Lai mūsu zemes meitās un dēlos
Tas mūžam paliek un visur iet līdz.

Gulst ziedi pie Mātes Latvijas kājām,
Sveču gaisma kliecē novembra krēslu,
Bet mēs klusi lūdzam, lai visiem labi klājas
Un miers valda zemē, kuru saucam par svētu.

2019

Mūsu Latvija

Mūsu Latvija – zilīte maza,
Bet janvāra putenī skan tās balss,
Zilīte klauvē pie sirdīm karstām,
Kamēr tur atskanēs – tā nenosals.

Sniegs krīt liesmās, kas spoži kvēlo,
Bet sniegs, ne tumsa liesmas nenodzēš,
Tā arī, kaut ledus bultām dzeļot,
Karstas sirdis nepieveic puteņa vējš.

Mūsu Latvija – zilīte maza,
Bet vēl cauri puteņiem skan tās balss...
Kur tai tverties, ja ne pie sirdīm karstām,
Kad lielie ērgļi spārniem viesuļus jauc?

2019

Kamēr Latvija degs mūsu sirdīs

Kamēr Latvija degs mūsu sirdīs
Un gaismu dvēselēm dos,
Tikmēr Latvijas vārds mūs sildīs,
To cauri laikiem un paaudzēm nesot.

Lai vienmēr Latvija ir mūsu gaisma,
Kas drēgnā novembrī sasilda mūs,
Tad, spītējot tālēm un laikam,
Tā vienmēr vedīs mājup kā bākuguns!

Caur novembra krēslu drēgno,
Ledainiem janvāra puteņiem,
Latviju kā siltu gaismiņu sirdīs nesot,
Iesim uz maiju, kur ābeles zied!

Par to, lai maijā uz galdauta balta
Varam rudzu maizīti likt,
Gan novembrī drēgnā, gan ziemā saltā
Ir nācies karstām asinīm līt!

Spirāles lokā kā Nameja gredzens
Mūsu tautas liktenis vīts,
Bijušais, lai ar noticis sen,
Katru gadu no jauna izdzīvots tiek mūsu sirdīs.

2022

Latvija ir

Latvija ir tautasdziesma,
Kad koristu balsis to ceļ debesīs,
Latvija ir sirdī kvēloša liesma,
Kas drēgnā novembrī sasildīs.

Latvija ir galdauts balts
Un jāņugunis, kas pakalnos mirdz,
Jūrmalas smiltis rasts dzintara grauds,
Vecmāmuļas cimdos dzīpars ierakstīts.

Latvija ir rudzu maize
Un kā saulīte apaļš jāņasiers,
Rožainas bērslapes, zelta gailenes,
Kuras vācot, pa bērņības takām ir iets.

No bērnu dienām lasītās dzejas
Un skolā dziedātās melodijas –
Ar šo ceļamaizi dvēselē ejam,
Katrs nesot sevī daļu no Tevis, Latvija!

2022

Latvija būs

Kamēr vien pie galdauta balta
Ziedonī pulcēsies mūsu tautas bērni,
Kuriem pašu zemes rudzu maizīte salda,
Tikmēr svētīs Dievs mūsu zemi.

Kamēr ziedošos pakalnos Līgo naktī
Mirdzēs jāņugunis un skanēs dainas,
Tautastērpus un māla krūzes rotās senie raksti,
Tikmēr latvieši nezdīs pasaulē, kura tā mainās.

Kamēr vien daudzinās Raini,
Kad mūsu zemi nāk rudens apzeltīt,
Tikmēr mūsu tauta radīs dziesmas brīnumainas,
Kurās varēsim gaismu smelt.

Kamēr novembra tumsu kliepēs
Svecītes pie Mātes Latvijas kājām,
Trīs zelta zvaigznes nekad nenorietēs
Un Dievs pasargās mūsu kopīgās mājas.

2022

Mēs – bērni tavi

Mēs – bērni Tavi,
Mēs no Tevis nākam,
Mēs esam dažādi,
Un katram dzīve savādāka.

Bet visiem mums
Tu esi tikai viena...
Kas dzīve bez Tevis būs?
Tevi neaizstās neviena!

Un visus mūs
Ar neraujamām saitēm
Vieno pienākums,
No kura nevar aizbēgt.

Mēs – bērni Tavi,
Latvija, Māras zeme,
Lūdzu, klāt mums stāvi,
Lai dzīve no Tevis projām nedzen!

Mēs – bērni Tavi,
Tu vienmēr būsi mūsu sirdīs,
Mēs – vienmēr gatavi
Par Tevi stāvēt katrā mirklī...

Jo mēs bez Tevis
Citur pasaulē – tikai viesi,
Latvija, Māras zeme,
Ar Tevi sirdī, Tev godu darot,
Visās gaitās iesim!

2021

Latvijai maija svētkos

Lai vēl gadsimtiem galdauts balts
Saimes pulcina Māras zemē,
Un lai katrai saimei galds
Būtu rotāts ar pašmāju veltēm!

Lai vēl gadsimtiem skanētu dainas,
Smaržotu vainagi Jāņa dienā,
Zelta rudenī pulcētu dzejniekus Rainis,
Gaismotu novembri lāpu liesmas!

Lai vēl gadsimtiem latviešu mēle
Katrā novadā citādi skan,
Aizbraukušos liktenis mājup ved,
Un tautu Aglonā pulcina zvans!

2018

Balts galdauts Raiņa tautai

No plūmju un ķiršu ziediem
Maijs baltu galdautu klāj,
Kāda ābele sārtu dažviet
Tur dzīparu audusi klāt.

Baltu galdautu Dzimtenei pāri
Ziedonis šodien klāj,
Lai Raiņa tautai un kaimiņiem arī
Ļauts draudzībā sēdēt pie tā.

Laika dzirnavās pasaule mainās,
Bet maijs ziedu puteni maļ,
Lai Raiņa tautai, kas garu pauž dainās,
Kuplo Dzīvības koks mūžam zaļš!

2017

Turi Latviju sirdī!

Itin visu mums atņēms laiks –
No katra dzīve vai nāve mūs šķir,
Bet mīlestībai vienai neizgaist,
Ja vien tās reiz tev skarta sirds.

Ir jāmīl par visu stiprāk
Tas, ko atņemt nevar neviens,
Jo dabas dots likums tāds –
Valoda, kultūra, tauta ir veselums viens.

Dzimtā zeme, kur uzauzdzis esi,
Kur tavas mātes valoda skan,
Kur asinis lējuši tavi senči,
Tur tavai dzīvei ir Augstākā plāns.

Nav pasaulē Latvijas otras,
Un nevar būt citas nekad,
Lai tavi darbi Dzimteni rotā,
Ja vajadzīgs, nomirt par to esi gatavs!

2016

Kas ir mana Dzimtene?

Mana Dzimtene ir zilā jūra,
Kas sudraba krastu glauž,
Kur priedes sīksti ar saknēm turas,
Kaut vēji tās loka un lauž.

Mana Dzimtene ir zaļā pļava –
Rasas pērlītēm izmargota,
Mežs, kas ogas un sēnes dāvā,
Kad rudens to tērpj zelta rotā.

Mana Dzimtene ir baltās birzis,
Kur zelta vālodze lietu sauc,
Bet ziedonī dzeguzi dzirdi,
Kas noskaita gadus tev daudz.

Mana Dzimtene ir vācu pilis,
Kur senču sviedri un asinis lietas,
Mikrorajons, kur aizvadu dzīvi
Līdzās ukrainim, polim un krievam.

Ak, mana Dzimtene – gobelēns raibs,
Kur ļaužu dzīves tūkstoš rakstos vijas!
Par Tevi labākas nebūs vairs,
Un man arī nevajag citas!

2018

Dzimtene zied

Varas un laikmeti nāk un iet,
Skalda likteņus, mūžus maļ,
Bet tik un tā Dzimtene zied,
Kad maijā svētku tērps gaiši zaļš.

Māte ābele sagšā baltā
Klāj zālienā galdautu baltu,
Viņa nelūdz, lai sargā no salnām,
Vien lai visus ziedus tās nenopļautu.

Aizaug visu kāpurķēžu sliedes,
Dzelzceļa vidū jauni ceri dīgst,
Cik reižu sabrauks, tik reižu ziedēs,
Rau – jauns pumpurs ceļ galvu spītīgs.

Lai jau varas un laikmeti iet,
Sīkos ziedus kauj salnas, mīda un lauž!
Ja vien mūsu gājputni atgriezīsies,
Dzimtene ziedēs – tai nevajag daudz.

2017

Dzimtene ir kā māte

Dzimtene ir kā māte –
Neizvēlas to piedzimstot,
Bet bērni nejautā, kāpēc
Māte jāmīl ir un par ko.

Dzimtene ir kā māte –
Vienu grūtībās neatstāj,
Kaut sakostiem zobiem sāpēs
Un trūkumā līdzās ir tai.

Dzimtene ir kā māte –
Citas tev nebūs vairs,
Pat, ja liktenis aizvedis tālēs,
Saiti neraus tālums, ne laiks.

2016

Mātei un Dzimtenei

Nav cilvēkam itin nekā,
Nekā šai dzīvē tik svēta,
Kā māte, kas auklējusi,
Dzimtā zeme, no kurienes esi.

Visu atņemt var cilvēkam,
Nekas nav neaizstājams,
Tikai māte un dzimtene vien
Asinssaitēm uz mūžu sien.

Es piederu dzimtenei –
Par dzīvi tajā sirds raud un smeļ,
Kā mātei savai vienīgajai
Sirds asinīm rakstu, lai izvērtē laiks.

Nauris Gekišs 2016-02-21

Līdz pēdējai elpai

Jā, bedraini ceļi...
Aizauguši lauki,
Latvijas meitas un dēli
Tālēs klīst, velti saukti...

Nejēdzības ik uz soļa,
Naudasmakam vien vērte,
Neizpildāmo sola,
Kad vēlēšanu rudenī lapas dzeltē...

Bet šī zeme ir mana,
Kur asinssaitēm es siets,
Labāk te dzīvoju nabags,
Ne pie labumiem svešiem.

Jo mana dzīve un darbs,
Mātes valodā rakstīts,
Vien še – manai zemei un tautai,
Nekur citur nav vajadzīgs.

Un savu pēdējo elpu,
Pēdējo asaru lāsi
Ievēršu pantos, lai celtu
Sirdīs Dzimtenes karogu stalti!

2016

Iededz svecīti logā!

Sērīgu dziesmu nodziedās
Veļu laika ledainais vējš
Par senčiem, kas vienmēr klāt,
Kuru piemiņu laiks nespēj dzēst.

Zem svešiem zobeniem, lodēm un pātagām
Manu senču asinis gadsimtiem lija,
No Amūras krastiem līdz Berlīnei izstaigāts
Kara ceļš bargo lielvaru cīņās.

Zeme piesūkusies sviedriem un asinīm,
Un asarām rūgtām kā gājēja dienas,
Dega reiz cerību zilais rīts
Ausmas purpura rijīgās liesmās.

Tērpušies garos miglas mēteļos,
Uz ēnu rumakiem senči trauc,
Kur deg svecītes, dvēseles sasildot,
Lai viņiem arī nebūtu auksts.

Tā, kamēr sērīgu dziesmu
Uz loga spēlē man lietus un vējš,
Sevi tumšā istabā nejūtu vienu –
Tuvie no tālienes nākuši sērst.

Iededz svecīti logā savā,
Kad veļiem dziesmu dzied lietus un vējš!
Tad senči, nākot no ceļa tālā,
Tevi, mantinieck, apraudzīt spēs!

2016

Zaldāts pelēkā miglas šinelī (Lāčplēša dienai)

Zaldāts miglas šinelī pelēkā
Pa kritušām lapām brien,
Viņš ceļas tik reižu, cik nokrīt bezspēkā,
Kaut sejā cērtas ledains vējš, lietus un sniegs.

No dzimtās zemes klēpja vai kaimiņu plašumiem
Zaldāts savus pēctečus apraudzīt nācis?
Gan no pašmāju mežiem un tīreļiem,
Gan no tālām stepēm soļo mājup zaldāti...

Visus, kas krituši cīņās pret baltiem vai sarkaniem,
Pret otro vai trešo reihu,
Visus asiņu saites kopā sien,
Mūs un viņus – kritušus, bet nepieveiktus...

Mēs visi esam viena ozola zīles,
Mēs esam atvases no viena koka,
Viņi ir mūsu spēka avots, kamēr spējam mīlēt
Dzimteni savu, kas Dieva mums dota.

Zaldāts miglas šinelī pelēkā
Brien pa kritušām lapām caur ozolu birzi,
Apraudzīt mūs, lai mēs pieņemtos spēkā
Un Latviju, par ko viņš cīnījās, glabātu sirdīs.

2022

Lāčplēša cīņa

Cauri rudens miglai kā atmiņa bāla
Uz mums noraugās Lāčplēša vaigs,
Viņa cīņa nekad nebūs galā,
Jo vienmēr jaunus šķēršļus ceļā met laiks.

Vai akmens vaibstos dusmas tik spīvas
Tādēļ, ka Melnais bruņinieks vēl nepieveikts?
Cīņa jau nenotiek Daugavas dzīlēs –
Tā tikai dziesmās un pasakās teikts.

Īstā cīņa notiek par prātiem un sirdīm,
Tajā visgrūtāk ir uzvaru gūt,
Tā izvēles prasa ik dienā un mirklī
Kādam – vieglas, kādam – ļoti grūtas...

Cauri rudens miglai kā atmiņa bāla
Lāčplēša vaigs noraugās, akmenī cirsts,
Viņa cīņa nekad nebūs galā,
Jo tev Dzimtene pieder, ja vien tai – tava sirds.

2018

Lāčplēša asaras

Zeltainas lapas klājas
Pie akmens milža Lāčplēša kājām,
Tās atgādina, ka īstais zelts
Nav ne zemē rodams, ne strautā smelts.

Sarkanas lapas vējš
Pie Lāčplēša kājām izkaisa zemē,
Tās atgādina mūsu senču asinis,
Dzīves, kuras, kā šīs lapas, svešs zābaks ir saminis...

Asaras, kā pārles dzidras,
Lietus šajā pelēkajā rītā
Iesējis akmens Lāčplēsim acīs,
Un austrumu padebesis raugās tajās, nosarcis...

Mēs raugāmies akmens Lāčplēša sejā,
Vai viņa asaras sastings ledainā vējā?
Vai mēs zinām, par ko Lāčplēsis skumst?
Atbilde sirdīs ir jāatrod mums...

2022

Mūsu Lāčplēšiem

Aizdegsim svecītes šodien,
Pieminot varoņus savus,
Kam dzīvi mierā bij nodzīvot liegts,
Kuri dus laukos tuvos un tālos!

Aizdegsim svecītes šodien
Par tiem, kas Zemes mātei klēpī,
Par mūsu stiprajiem ozoliem
Un nesakiet, ka šie upuri velti!

Aizdegsim svecītes šodien,
Tautas dēlus pieminot savus,
Kas Veļu laikā atnāk uz godiem,
Bet sala naktīs šķiļ debesīs kāvus!

Aizdegsim svecītes šodien
Un spožās lāpas, lai sašķeltu tumsu,
Senčus pieminot, spēku rodiet
Un padomu nosargāt, atgūt, kas mūsu!

2017

Lāčplēša dienā

Zem karogiem raibiem un sārtiem
Latvju zaldāti krituši daudzi,
Ne visiem zināmiem būt viņu vārdiem,
Bet senču acis raugās uz mums – laikiem cauri.

Mijas karogi, lielvaru spēles,
Bet vienmēr cieņā būs karavīrs,
Kurš svina un pulvera ellē
Par Dzimteni dzīvību dos nešaubīgs.

Par savu zemi un savu tautu
Mums ir dzīvības jāatdod,
Lai nevienam postīt to neatļautu –
Neatņemams pienākums un gods.

2016

Lāčplēsis katrā no mums

Latvija uzvelk miglas sagšu
Un ietinas tērpā pelēkā,
Kad pēdējo zeltaino lapu
Novembra vēji norauj un aiznes prom krēslā.

Bet mēs aizdegsim svecītes spožas,
Lai liktu tumsai atkāpties,
Kad latviešu zaldātu dvēseles pošas
Apraudzīt, kā pašu tautai iet.

Aiz muguras gadsimti, ciešanu pilni,
Citu tautu valdniekiem kalpojot,
Bet no mums pašiem atkarīgs, cik ilgi
Vēl mūsu dainām un valodai skanēt būs dots.

No mums pašiem atkarīgs, cik ilgi
Un vai nebūs veltīgi upuri šie...
Kad bija viņu laiks, savu paveica viņi,
Bet savs eksāmens katrai paaudzei jānoliek...

Mums ir jāiztur, jāpārvar šķēršļi,
Jāveido dzīve no tā, kas mums ir.
Katrā latvietī mājā Lāčplēsis,
Vien pajautā sev, kam pieder tava sirds...

2021

Simtgades rudens

Drīz bērzi zelta lietu jau sēs,
Kļavas nosarks ugunīgā kvēlē,
Atkal cimdus un šalles meklēsim mēs,
Jo salna apsegs ar kristāliem pelķes.

Atkal bērni steigs uz skolu un gājputni tālēs,
Sienāžu dziesma stings ziemeļa elpā,
Pie loga izsalkusi zilīte klauvēs,
Gladiolu šķēpi pret salnu ļims cīņā veltā.

Arvien īsākas sarausies dienas,
Naktīs vētrainās dziedās veļu koris,
Bet gaišas sejas staros sveciņu liesmās,
Ko bērni Brāļu kapos varoņiem noliks.

Septembris apzeltī goda vārtus,
Caur kuriem Latvija mūsu uz simtgadi iet,
Drīz sarkanu tepiķi oktobris klās,
Varbūt novembris baltu sagšu tai sniegs?

2018

Pie simtgades vārtiem

Krīt gadi kā ķiršu ziedi,
Ko norauj salna un vējš,
Nu sen jau aizauguši ciet
Tie, ceļi, ko minām reiz mēs.

Lauks, ko dāvāja strēlniekam sirmam
Par Brīvības cīņās lietām asinīm,
Nu aizaudzis usnēm un smilgām
Miestā, kur autobuss vairs nevedīs.

Skolā pamestā klaidoņi nakšņo,
Absolventi Īrijā svīst pie konveijera...
Daudzi izklīduši svešajos krastos,
Kā tos atpakaļ atsaukt vairs ceram?

Svešā mēlē dzied paaudze jaunā,
Svešus vēl godinot, plūcam ziedus,
Ekrānā smīn zaglis bez kauna,
Sauc, lai par šo balsot vēl ietu.

Nikst sirmgalvji rindās pie ārstiem,
Atrauj sev maizi, lai pietiktu zālēm,
Bet lauku ceļos lauž mašīnas “ātrie,”
Pēc bērniem aizbraukušajiem naktīs raud mātes.

Tādi stāvam pie simtgades vārtiem,
Kā putni brīvi – kliegt un aizlidot,
Vai mīlam, vai noliedzam realitāti –
Tā pati nemainās neparko.

Kamēr krīt gadi kā ķiršu ziedi,
Ko norauj salna un vējš,
Pretī nākotnei miglainai iesim,
Cerot – Dievs varbūt vēl palīdzēs...

2018

Latvijas jaunajā simtgadē

Kad krāsaini uguns ziedi
Cenšas virs Daugavas izgaiņāt tumsu,
Šķiet – sirds spārnos paceļas viegli...
Vai tiešām simts gadi jau Latvijai mūsu?

Pēc septiņiem gadsimtiem spaidu,
Ko dižgari apdzied savās dzejās,
Cauri karu un pārmaiņu vētrām laisti,
Pretī nezināmai nākotnei ejam.

Tik daudz cerību, ciešanu, maldu
Un rētu, kas nedzīs vēl ilgi!
Cik vēl paaudzes pagātne skaldīs?
Vēl tik trausli nu celtie tilti!

Šodien svētki lieli – otru mūsu mūžā nebūs,
Bet tieši pagātnē spēka avoti guldz,
Vai ar tiem pietiks, lai pārvarēt spētu
Nezināmo, kas jaunajā simtgadē sagaida mūs?

2018

Lūgšana Latvijai simtgadē

Dievs, Latvijai dod simts gadus
Bez svešām un naidīgām varām,
Dod Latvijas tautām simts gadus
Bez nemieriem, spaidiem un kara!

Dievs, Latvijai dod simts gadus,
Lai atdzimtu mūsu lauki,
Dod Latvijas tautām simts gadus,
Kad cieņa, miers un draudzība plauktu!

Dievs, Latvijai dod simts gadus,
Kad valdītu labklājība un gods,
Dod Latvijas tautām simts gadus,
Ar ko mūsu pēcteči lepotos!

2018

Lai tūkstošiem gadu vēl skanētu “Līgo!”

Lai tūkstošiem gadu vēl skanētu: “Līgo!”
Pār mūsu Tēvzemi skaisto un brīvo,
Lai senās dziesmas un valoda mūsu
Pie Dzintara jūras nekad neapklustu!

Lai tūkstošiem gadu vēl skanētu: “Līgo!”
Lai rasas margotos Jāņu rītos
No Kursas kāpām līdz Latgales birzīm
Papardes ziedu rod mīlošas sirdis!

Lai tūkstošiem gadu vēl skanētu: “Līgo!”
Tad tūkstošiem gadu latvju tauta dzīvos,
Pārmaiņām spītējot, Latvijas zemē,
Kur mīla un ticība noturēt spēs!

2018

Man tevi neizskanēt, zeme Dzimtā!

Vēl skanēšu es kā vēja zvans,
Kā dzērves dziesma, kas lapkriti sauc,
Tikai tevi neizskanēt man –
Šī dziesma nekad nenosals.

Vēl ziedēšu es kā ķirsis
Maija reibonī skumji balts,
Tikai neizziedēt man tevi –
Salna ziedus šos nenopļaus.

Vēl degšu kā jāņuguns stabā,
Kad pāri pakalniem Līgo skan,
Vien tevi neizdegt nekad –
Šajās liesmās būs jākvēlo man.

Man tevi neizdegt, neizziedēt
Un neizskanēt nekad –
Kā putenī zaļo egles un priedes,
Tā tu manī zaļosi vienmēr tāpat...

2018

Kurzemei

Kā Sabiles vīna malks
Atmiņas silda sirdi
Par zemi, kur īves vēl aug,
Mēļās liesmās kāpas dedz virši.

Nogrimusī dzintara pils
Kuršu vikingu dārgumus glabā,
Bet pāri tai – priežu sils
Un viršiem pušķotas kāpas.

Ventas rumba dziesmiņu dūc,
Spēlē koklētājs Ķēniņkalnā,
Bet Pāvilstas akmens kluss,
Vien kaija raud balsī spalgā.

Kurzeme – īves pērle sārtā
Latvijas vainagā,
Dzintara jūras krastā
Dievzemītes vārdu valkā.

2016

Kuldīgas Galvenajai bibliotēkai

Pasaku pilsētai Kurzemes sirdī
Ir sava Gaismas pils,
Kur stundas pārvēršas mirklī,
Kas kā pērle atmiņās viz.

Šeit grāmatas visu pasauli atver
Tam, kurš ar tām draudzēties nāk,
No zinību avota dzert
Vai ar fantāziju dzīvi saldināt.

Dzejas vakari mazliet zvaigžņu gaismas
Klausītāju dvēselēm sniedz,
Kad sirdi skar vārsmas skaistas,
Kurās savijas smeldze un prieks.

Šeit mākslinieki savas gleznas rāda,
Mūziķi ar liegām meldijām piepilda telpu,
Un Gaismas pils čaklā saime gādā,
Lai ciemiņi vienmēr jaunus iespaidus smeltu.

Sirmai pasaku pilsētai Kurzemes sirdī
Ir sava Gaismas pils,
No kuras kā ilgi nezūdošu dzirksti
Katrs var mazliet brīnuma sajūtas paņemt sev līdz.

2022

Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikumam

Šeit Ventas rumba guldz mūžsenu dziesmu
Un vēji sirmo liepu zaros čukst stāstus,
Lai degsmi jauno sirdīs viestu
Un spožām idejām spārnotu prātus.

Vai, klausoties Ventas rumbā,
Plūdonis izvēlējās segvārdu,
Bet varbūt pie tās atpūtas stundās
Valdis gremdējās atmiņās par Staburagu?

Kad rudens vakari stiepās jau gari,
Pēc mācību dienām grūtām, bet jaukām,
Varbūt Sudrabu Edžus te rakstīja arī
Un sacerēja savu “Dullo Dauku?”

Cik daudz atmiņu glabā šīs sienas cēlās,
Cik daudz tās varētu pastāstīt!
Šīs sienas, saulainas kā no zelta,
Senās pagātnes burvībā slīgst.

Lai iedvesma – darbiem, panākumiem – spēks
Un gribas vienmēr kā dullajam Daukam
Doties uz priekšu tālāk nekā skats sniedz,
Bet līdzī katrā solī lai veiksmē traucas!

2023

Kuldīgas meiteņu korim “Cantus”

Kurzemes meiteņu balsis
Pāri Ventas rumbai nes vējš,
Pāri dārziem, kur ziedonī plaukst
Baltas un rožainas ābeles.

Kurzemes meiteņu balsis
Latvijas un Kuldīgas vārdu nes
Pa zilā dūmakā slīgstošo tāli
Uz visām četrām debespusēm.

Spēks un daile no dižupes Ventas,
No pasaku pilsētas – Kuldīgas mazās
Ar meiteņu balsīm pretī zvaigznēm ceļas
Un klausītāju sirdīm spārnus dāvā.

No saulainās Turkmēnijas,
Kur dārzos aprikozes plaukst,
Līdz tālajai Amerikai
Kuldīgas balsīm skanēt bija ļauts.

Katru gadu Ziemsvētku laikā
Vācijas baznīcu velves atbalso
Kuldīgas meiteņu balsis skaistās,
Bērnu sirdīm prieku dāvājot.

Šodien, kad Ventas rumbas krācēs
Ābeļu ziedlapas kaisa maija vējš,
Novēlu, lai “Cantus” dzied tik ilgi, kamēr
Savu desmito simtgadi nosvinēs!

2021

Zemgalei

Latvijas maizes klēts,
Dižvīru auklētāja –
Tā saucam novadu mēs,
Kurš gar leišu robežu klājas.

Šeit Plūdoņa dzeju guldz
Upes, pārplūstot pāri,
Zosu taures aicina mūs
Zelta rudenī uz saulaino tāli.

Bet mums nevajag saulaino tāli –
Zemgales pļavās list pureņu zelts,
Kad sagaidām pavasari,
Pēc tam kveldē bula spelts.

Gan grāmatā Baltā, gan Zaļā,
Gan Anneles bērņības stāstos,
Un Sprīdīša gaitās tālās
Līdzī sirdi paņēma lasot.

Un – kamēr vien Dievs, daba, darbs
Kā zelta vārpas mirdz trīsvienībā,
Zemgales klētis pildītas taps
Un tīrumu augļi cieņā būs Rīgā.

2016

Jelgavai

Redzējis esmu pilsētas daudzas,
Kas vārdos tik dažādos saucas,
Bet tev, Jelgava, Zemgales sirds,
Līdzināties nespēj nekas cits!

Lai zied kastaņi, ceriņi, rozes,
Vai pilsētu maigi sedz sniegs,
Tavu skaistumu laiks nespēj nodzēst,
Vienreiz redzēts – neaizmirsīsies!

Labklājība šeit mūžam lai valda,
Bet dzīve ļaudīm – kā cukurs salda,
Saules krāsā kā Zemgales sviests,
Biezā kārtā uz rieciena ziests!

2015

Jelgavas lācītis

Pūš rudens vēji asi,
Izkaisa Lielupē zeltainas lapas,
Bet mazais Jelgavas lācītis
Savā postenī sēž tāpat.

Viņu mērcē lietus un purina vēji,
Varbūt degungalā kārs lāsteku sals,
Bet mazais lācītis visu izturēt spējīgs,
Jo prasmīga tēlnieka rokām akmenī kalts.

Skatos – zeltainas lapas un sārtas
Azaida podā lācītim licis kāds bērns,
Laikam tāpēc, lai mielasts ir gardāks,
Ko mazais lāčuks, nesteigdamies, ēd.

Varbūt zeltainas lapas ir medus,
Bet ogu ievārījums ir sarkanās?
Lai paēdis lācītis jūtas, kad ledus
Lielupi spelgonī klās?

Jo šis lācis neiet ziemas gulā,
Bet allaž modri sēž pilsētas sardzē,
Vai putenis kopā zemi ar debesīm kuļ,
Vai ledaini vēji saldē un lietus mērcē.

Lai pūš rudens vēji asie!
Mūs nebiedē ziema bargā,
Kad uzdejo lietus un sniegs,
Jo brašais lācītis pilsētu sargā.

2021

Rundāles pilij

Medainā rožu elpā
Tinusies baroka pērle
Pie Zemgales zaļā tērpa
Spoži kā zvaigzne kvēl.

Itāļu ģēnija radītais brīnums,
Hercogu dzimtas godība greznā
Viesmīlīgi aicina mūs
Palūkot, kā Zemgales valdnieki dzīvoja senāk.

Mirdzot briljantiem sveču gaismā,
Vijolēm raudot un smejojoties saldi,
Šeit kavalieri ar dāmām skaistām,
Ausī čukstot sonetus, dejoja valsi.

Vai smaržoja rozes tieši tāpat
Tveicīgās jūnija naktīs,
Kad kādā dārza stūrītī tālā
Tika teikti mīļi vārdi un skūpstī zagti?

Šeit liegu čukstu un dziesmu atbalsis
Glabā katra pils telpa un dārza krūms...
Ja vien tu senatnīgu daili alksti,
Tad zini – Rundāle gaida mūs!

2022

Sēlijai

Sēlija – piektā māsa,
Pastarīte, jo maza,
Krastus Daugavai skauj,
Bet Staburaga vairs nav...

Nogrimušajā Staburagā,
Ko Daugavas ūdeņi glabā,
Kā apslēptā pasaku pili
Sargā vārava Sēlijas sirdi.

Tikmēr Sēlijas dvēsele dzīvos,
Kamēr vien Daugavas krastos skan Līgo –
Tad vārava augšup nāk dzirdīt
Mūsu dziesmās Sēlijas sirdi.

2016

Vidzemei

Segusies mežu sagšu zaļo,
Gaujas likumiem izrakstīta
Akmeņainā krastā, ko jūra skalo,
Dus Vidzeme rasotā rītā.

No Gaiziņa kamiešiem veros,
Kā rudens apzeltī mežu sagšu,
Klistu tumšajos egļu vēros,
Meklējot Lāčplēša taku.

Glika ozolu paēnā
Čukst vēji man stāstus senus,
Cēsu ordeņa pilsdrupās
Naktīs vaidam dzirdu es senčus.

Sakses pasakas teic katrs zieds
Vidzemes zaļajās pļavās,
Cimzes meldijas dzied
Vēju atbalsis Gaujas alās.

2016

Gulbenes pilsētai 95.jubilejā

Baltais gulbi ar sudraba spārniem,
Aiznes mani, kur bērniņa mīt,
Vidzemes gleznainiem pakalniem pāri
Uz zemi, kur manai dzimtai ir lemts saknes dzīt!

Aiznes pāri tumšiem egļu vēriem,
Kur pavasaros ilgi tveras sniegs,
Kad Vidzemes meiteņu acu krāsā
Jau piesaulē vizbules zied!

Aiznes mani, kur bānītis mazais
Vēl kā ezītis, pukšķēdams, iet,
Kur Gaujas meitiņai Tirzai
Ievām pušķotos krastos lakstīgalas dzied!

Aiznes mani, kur apzeltī rudens
Veco pilsētas parku,
Kad rīta saulei top solis gurdens,
Bet vakaros tumsu atvaira strūklaka “Pakur!”

Aiznes mūsu tautas rakstnieku pēdās,
Kas ar siržu asinīm ierakstītas,
Tās neizdzēsīs pārmaiņu vētras,
Jo viņu darbs ir mūžīgs kā zeltainais dzītars!

Baltais gulbi ar sudraba spārniem,
Aiznes mani, kur šalc zaļais mežs
Kā mana vectēva jaunības dziesmā dzied,
Lai spēku dabā un senajās dziesmās gūstam arī mēs!

2023

Lejasciemam

Kur Gaujas meitiņa Tirza
Tiekas ar savu māti,
Tur – Ziemeļvidzemes sirdī
Mana dzimta laidusi saknes.

Šeit aizvadīju es bērnības vasaras,
Iepazīdams Dzimtenes dabu;
Zem ievām Sudaliņas krastmalā
Brālis noķēra zivju lomu brangu.

Par Lejasciemu daudz stāstu,
Par ļaužu likteņiem laiku lokos
Man stāstīja vecāmāte,
Nu nožēloju, ka nepierakstīju tos.

Manas bērnības pasaku valstība zaļā
Zem ievām Sudaliņas krastos,
Pie tevis uz visiem laikiem palikusi daļa
No manas sirds, lai cik esmu tālu!

2018

Stāmerienas pilij

Sirmi akmens lauvas
Sargā lepno baronu pili,
Nekad neaizver acis, jo vienmēr raugās,
Ieskatās viesu dvēselēs dziļi, jo dziļi.

Liekas – paši pilskungi vecie
Nekur zuduši nav,
Bet lauvu veidolā vēl aizvien
Tiem jāuzrauga mantojums savs.

Kamēr vien akmens acis bargās
Nepagurst lūkoties ciemiņu sirdīs,
Kamēr apburtie zvēri dižo celtni sargā,
Miers un kārtība valdīs baronu pilī.

Parkā abi ozoli staltie,
Kurus iestādīja dārzniekpūsis,
Mūs sveicinot, pamāj ar zariem
Un skumju mīlas dziesmu šalc klusi.

“Cik ilgi milēšu barona meitu,
Tik ilgi šie ozoli augs,”
Tā jaunais dārznieks reiz teica.
Vai viņa mīlestība zudusi nav?

Daiļā baronese un dārznieks
Citā saulē ir kopā jau sen,
Bet ozoli kuplo vēl arvien,
Kaisa zīles un atvases dzen!

Atbrauc, kur Stāmerienas pils baltā
Stāv zaļu ozolu svītas ieskauda
Kā pasaku valdniece stalta
Un šos brīnumus aplūko pats!

2023

Gulbenes novada pensionāru biedrībai “Atspulgs”

Dzīve nav atspulgs ūdenī,
Dzīve ir nospiedums dzintarā,
Un nevajag skumt par rudeni –
Tas ir laiks, kad visvairāk vēl izdara.

Rudens saule nav vasaras atspulgs –
Tumšajā viršu medū visvairāk tās spēka,
Un, kad dzērvju ceļadziesma apklust,
Lapu ballē muzicēt sāk rudens vētras.

Un, kaut arī sudraba novembris
Savu krāsu dzīparus klusi vij matos,
Vai kaut kas vēl tā spēj sasildīt
Kā pašu dārza ābolu pīrāgs, mazbērniem gatavots?

Liepziedu tēja un ābolu pīrāgs –
Šie saulainās vasaras sveiciens dvēseli silda,
Bet vai par vasaras saulīti siltāks
Nav mīļo mazbērnu smaids, kas viņu sejas pilda?

2023

Gulbenes pilsētas pensionāru biedrībai

Zelta septembris, oktobris sārtais,
Novembris, sudraba sirmais –
Jums ikviens rudens mēnesis dāvāts,
Katrs savā ietērpā skaists.

Nāk zelta septembris ar āboliem gardiem
Un meža sēņu paleti grozā,
Lai ķerties pie meža un dārza darbiem
Un cept pīrāgus saimnieces protas.

Kad viršu medus tumšo dzintara krāsu
Gūst vējā kaisītais oktobra zelts,
Spirtumu atgūt varat ar tēju karstu
Un dziesmās gaismu tumšiem vakariem smelt.

Bet varbūt vēl pēdējo miķeļziedu
No salnām paglābt brūnā māla vāzē,
Kad novembra vēji jauc lietu ar sniegu,
Līdz sveču gaismotai Lāčplēša dienai var paspēt?

Zelta septembris, oktobris sārtais,
Novembris, sudraba sirmais,
Jums katrs rudens mēnesis svētkiem ir dāvāts –
Divi pašiem sev par godu, bet viens – Latvijai.

2023

Latgalei

Zilām ezeru acīm
Daiļava raugās mūsos,
Sirdi vēl nebeidz glāstīt
Valoda senā, jo liegi plūstot.

Aglonas torņi debesis
Nelokāmi, stalti tur,
Lai aizstāvis visu spēcīgs
Sargāt zemi šo nepagurst.

Cirsts akmenī Māras vaigs
Raugās uz bērniem saviem,
Kā dzīvs tas – tik mīlošs un maigs,
Pauž spēku, ko laiks nespēj saliekt.

Kur skan vēl dziesmas tik skaistas?
Kur puto alus tik spēcīgs un salds?
Kur tik daudz rast vēl ticības skaidras,
Pēc kuras dvēsele alkst?

Gan poļa lepnums un spīts,
Gan latvieša tikums un darba spars,
Krieva plašā un devīgā sirds –
Lūk, tāds ir latgalieša gars!

2016

Latgales bagātība

No visiem novadiem Latvijā mūsu
Visvairāk bagātības, ko nemaitā rūsa,
Ir Latgalē, zilo ezeru zemē,
Kur ļaudis runā un dzied vēl sentēvu mēlē.

Ar kaimiņiem sadzīvo draudzīgs
Šeit senbaltu gars – joprojām dzīvs,
Ievīts rakstos, valodā, dziesmās,
Spoži zaigo jāņuguns liesmās.

Šeit mirdz Krievzemes mantojums sens,
Zelta kupoliem saulē starojot,
Bet Aglonas Dievmāte turpat līdzās
Savu zemi sargā, līdz pārvarēt likstas.

Dievmāte saprot valodas visas,
Lūdz poļu, latgaļu, krievu, vai citā,
Viņas sargāti ļaudis – gaiši un ticībā stipri
Vienmēr sagaida viesus ar atvērtu sirdi.

2018

Latvijai un Latgalei

Ar saknēm turēsimies zemē,
Kas mantojumā no senčiem dota,
Bet tieksimies uz debesīm dvēselē,
Lai mūsu darbi ir Dzimtenei rota!

Turēsimies pie zemes dzimtās,
Debesis nesot sirdī,
Stāvēsim savā ticībā stingrā,
Pārmaiņu vējiem par spīti!

Sāpes pārvērtīsim dziesmā un dzejā,
Izdejosim dejā, kā mācīja senči,
Lai sirdī debesis saglabāt spējam,
Dzimtenes vārdu un ticību godam nest!

Kamēr ar saknēm turēsimies zemē,
Bet ar dvēseli tieksimies debesīs,
Tikmēr pastāvēsim mēs,
Tikmēr Latvija un Latgale nezudīs!

2018

Dziesmusvētkiem

Kopš sentēvu laikiem ar dziesmu
Latvietis gājis gan darbā, gan godos,
Un arī šodien dziesma mūs vieno
Gan novados tuvos, gan tālos.

Dziesma grūtībās devusi spēkus,
Bailes veikusi brīžos smagos,
Lai dzīves likstas mēs pārvarētu,
Labo sevī saglabājot.

Kamēr vien dziesmas vēl skanēs
Latvijas zemē, latviešu mēlē,
Kamēr bērniem tās mācīsim mēs,
Pārmaiņu vēji mūs nepievarēs.

Lai dziesma dod dvēselēm spārnus,
Dedzot prieku ikvienā sirdī,
Lai skumjas projām dzen tālu,
Sauc no mākoņiem sauli mūs sildīt!

Lai dziesmas skan mūsu bērnu mutēs,
Tad viņi saviem bērniem tās nodot spēs!
Lai skan pāri mežiem, kalniem un upēm
Visā mūsu mīļajā Dzimtenē!

2018

Skolēnu Dziesmusvētkiem

Kad zied liepas un jasmīni vēlie,
Zelta vālodze lietu sauc,
Latviju pieskandē Dziesmusvētki,
Lai dzird visi, cik dziesmu mums daudz!

Dej puiši kā ozoli, meitas kā liepas
Baltos linu kreklos kā jasmīnu ziedi,
Lai dreb sirmā Rīga no ausmas līdz rietam,
Daugavai pāri skan atbalsis liegi!

Dziesma stiprina, dziesma vieno,
Dziesma pasaulei piesaka mūs,
Senču mantojumu kopjot un cienot,
Vien pastāvēt atļauts mums būs.

Lai vienmēr balta kā jasmīnu ziedi
Savās dvēselēs baltā tauta būtu,
Tai dainu gudrību, tikumus cienīt,
Neļaut senču spožumam klāties ar rūsu!

2018

Rīgas kamerkorim “Vox animae”

No zelta rudens līdz ziedošam maijam,
Cauri baltiem ziemas puteņiem
Nes dziesma, kas dvēseli aijā,
Spēj to sildīt un gaismu sniegt.

Dziesma ir kā naktī ceļazvaigzne,
Kā silta pavarda guns spelgonī,
Dziesma dod spēku un atvaira bailes,
Uztur cerību ziedu, lai nenovīst.

Dziesma sāpošai sirdij ir veldze,
Bet prieka brīžos var spārnus dot,
Tā aiznes pie zvaigznēm debesu dzelmē,
Skumjas un vientulību klievēdējot.

Pasaulē visskaistākās dziesmas
Jūsu koris nes klausītājiem,
Mūsu sirdīs dedzot ilgu liesmas,
Slāpes pēc labā un cēlā, kas nepāriet.

Lai skan dziesmas, skan dvēseļu balsis,
Dziediet no dvēseles visas, no sirds!
Lai jūsu slavai pieder gadi tik daudzi,
Cik mirdzošo zvaigžņu rudens debesīs!

2023

Sirdīs ierakstītās dziesmas

Muižu tīrumos, Gulaga nometnēs
Zeme dzirdīta latviešu sviedriem,
Un vienmēr paticis mūsu asinis dzert
Svešiem kara ērgļiem, kuriem nekad nepietiek.

Vieni nāca ar krustu mīlestību mācīt,
Draudot ar ieročiem un elles liesmām,
Dega svētbirzis un burvju sārti,
Bet nevar sadedzināt sirdīs ierakstītas dziesmas.

Septiņi gadsimti ar vagaru pātagām
Tautas mugurā ierakstīti,
Līdz, lai tā nenotiktu vairs nekad,
Liesmoja iebrucēju muižas un pilis.

Ar sarkanu karogu un rīta zvaigzni
Sveši mesijas sauca mūs karā,
Solidami visai cilvēcei laimi,
Un mūsu strēlnieki mira tās vārdā...

Bet vergu nometnes izrādījās šī laime
Ledainā tundrā, mežonīgā taigā,
Aiz dzeloņdrāšu žogiem, lai nespētu aizbēgt
No paradīzes, kas izrādījās elle baiga.

Tad krustnešu pēcteči atkal nāca,
Viņiem latvieši bija vien lielgabalu gaļa,
Lai starp abām armijām – krievu un vācu –
Jau tā mazo tautu sašķeļ un samal...

Brālis pret brāli un tēvs pret dēlu –
Viena tauta zem karogiem diviem,
Abi nesa šausmas, naidu un melus,
No kuriem daudzi vēl šodien nav brīvi...

Nu atkal plīvo karogs sarkanbaltsarkans,
Bet daudziem aizbraucējiem priekšā ceļš tāls...
Cik skaisti “Dievs, svētī Latviju!” skan,
Bet tautu likteņus nosaka tie, kam pieder kapitāls...

Svešu zemju lauki un dārzi
Padzirdīti ar latviešu sviedriem,
Un svešu ērgļu acis liesmo kāri...
Bet sirdīs ierakstītās dziesmas mums vēl spēku sniedz!

2022

Augsim Dzimtenei savai! (Jaunsardzes himnas konkursam)

Mēs augam Dzimtenei savai
Ik dienu, ik stundu, ik brīdi,
Tai pieder mūsu dzīve un laiks,
Par to esam mēs atbildīgi.

Mēs – Dzintara jūras krastā
Jaunas un zaļoksņas priedes,
Gribam darbos tiekties vēl augstāk,
Saknēm turoties šeit – vienmēr.

Ir Latvija Dzimtene mūsu,
Ko gribam sargāt un celt,
Jo citas nekad mums nebūs,
To neatsver pasaules zelts!

Šeit mūsu senči laiduši saknes,
Šeit mātes valoda skan,
Šī ir zeme, ko mīlam, un tāpēc
Modram jābūt ir tev un man!

Mēs – jaunas un zaļoksņas priedes
Dzintara jūras krastā,
Nekādas vētras mūs nenobiedēs,
Jo drosme dzimst sirdīs karstās!

Ir Latvija Dzimtene mūsu,
Ko gribam sargāt un celt,
Jo citas nekad mums nebūs,
To neatsver pasaules zelts!

2017

Pieminot kauju pie Mazās Juglas

Kad Mazās Juglas upītes krastā
Rudens kokus purpurā tērpj,
Lai atceramies un pieminam atkal
Strēlniekus mūsu, kas krita šeit!

Noziedo pirmo mācību dienu,
Ja tā septembrī saulaina ir,
Atved, skolotāj, klasi kaut vienu,
Kur Tīnūžu monuments akmenī cirsts!

Kad pirmās zeltainās lapas
Strēlnieku akmeni klās,
Lai mūsu varoņu dvēseļu labad
Bērnu nestais ziedīņš tur atdusas kāds!

2016

Ieroču brāļiem igauņiem, Cēsu kauju pieminot

Sniedza Kalevdēls Lāčplēsim roku,
Plecu pie pleca tie posās tad cīņā,
Lai no svešajiem, kuri nes postu,
Kļūtu Māras zeme reiz brīva.

Sviedrus, asinis, asaras sāpju
Dzēra Māras zeme pie Cēsīm,
Lai par brāļiem uz mūžu taptu
Kalevdēls brašais un mūsu Lāčplēsis.

Brāļu tautas mēs mūžīgi būsim,
Jo Māras zeme ir māte mūsu,
Un katra bērna sirsniņā klusi
Mazs Lāčplēsis vai Kalevdēls dus.

2018

Latvijas armijai

Zemi Dzintara jūras krastā,
Zemi, kurai slavu dziesmas nes,
Vienmēr glabās sirdīs karstās
Un sargās mūsu zēni un meitenes.

Zeme, gadsimtiem svešu zābaku mīta,
Zeme, dzērusi senču sviedrus un asinis,
Tevi aizstāt nekad nespēs cita,
Jo par tevi deg mūsu sirdis!

Par mūsu senčiem, kuri dus šai zemē,
Par to, lai viņu valodā runā un dzied
Mūsu bērni, kas dzīvos šai zemē,
Mums ir jābūt gataviem savu dzīvību sniegt.

Mēs esam Latvijas meitas un dēli,
Kuriem dārga zeme un valoda šī,
Mēs gribam Latvijai savus mūžus veltīt,
Lai šādi katra mūžs tiek piepildīts!

2022

Latvijas Bruņotajiem spēkiem

Šī zeme svētīta ar senču asinīm,
Lai tautas senais sapnis piepildīts,
Lai latviešiem ir valsts, ko saukt par savu,
Kur saviem pēctečiem celt dzīvi labu.

Lai pasaulē ir valsts, kaut maza, viena,
Kur latvju valoda un dziesmas skan ik dienas,
Dižgaru mantojums kur nekad neizzustu,
Kur senču tradīcijas allaž cieņā būtu.

Šī zeme svētīta ar senču asinīm,
Vai šodien gatavs esi par to cīņā krist?
Ko, tautieši, mēs senčiem atbildētu
Par savu Dzimteni, kas viņiem bija svēta?

Un lai šī doma vienmēr kvēlo mūsu sirdīs,
Spēj arī šaubu nomāktos un vienaldzīgos sildīt,
Jo, tāpat kā māte, mums ir Dzimtene tik viena,
Bet citas nav un nevar būt nevienas.

Mums jāmīl Dzimtene kā māte vienīgā,
Kā savai mīļotajai jābūt uzticīgiem tai,
Jo mūsu tauta, valoda tik ilgi pastāvēs,
Kamēr vārds "Latvija" būs godājams un svēts.

2019

Latvijas zemessardzei

Nekad neaizmirsīsim, zēni –
Senči mantojumā deva šo zemi,
Lai sargātu mēs to un koptu,
Nekad svešiem vairs neatdotu!

No Kursas kāpām līdz Zilupes krastam,
No Leišmales pļavām līdz pašai Valkai
Senču asinīm svētītā zeme ir mūsu,
Un citas nekad mums nebūs!

Kā ozoli stipri,
Kas nebīstas vētru,
Mūžam Latvijas vīri
Sargās Dzimteni – dārgu un svētu.

Gan zaldātu asins, gan arāju sviedri,
Kas gadsimtiem Latvijas zemē ir lieti –
Tas ir parāds, ko nespēsim atdot nekad,
Bet par Dzimteni atbildīgs katrs ir pats!

Kā senču ozolus saknes šai zemē
Un parāds, neatdodams, mūs turēs,
Kamēr Daugava plūdīs uz Baltijas jūru,
Kas saules meitu asaras krājusi pūrā.

Kā ozoli stipri,
Kas nebīstas vētru,
Mūžam Latvijas vīri
Sargās Dzimteni – dārgu un svētu.

2018

Latvijas Kara flotei

Sargājiet Dzimtenes krastus!
Esiet allaž modri un stipri,
Lai kādas vētras arī nāktu,
Allaž spēku jums dos degsme sirdīs.

Sargājiet Dzimtenes krastus!
Lai allaž jūsu pusē ir jūra un vējš,
Vien degsmi sirdī uzturiet karstu –
Tā vienmēr jūs sasildīt spēs.

Sargājiet Dzimtenes krastus!
Lai katrā gaitā jums palīdz Dievs,
Sargājiet, lai gadsimtus daudzus
Mūsu zemē Latvijā valdītu miers!

2019

Latvijas Gaisa spēkiem

Mākoņiem pāri celties,
Lai sargātu zemi savu,
Bezgalībai acīs vērties,
Cik vien ērglim ir dots redzēt tālu.

Kā sargeņģeļi ar sudraba spārniem
Vienmēr nomodā, gatavi visam,
Vai sārta saulīte lec, vai riet,
Vai nakti izrotā zvaigžņu mirga.

Jūs – zemes bērni, bet debesu arāji
Ar karstām sirdīm un vēsu prātu,
Mūsu Dzimtenes drošie vanagi,
Kuri sardzē Latvijai vienmēr ir klāt.

2019

Latvijas Valsts robežsardzei

No Dzintara jūras līdz Zilupes krastam
Plešas zeme, kur latvju dainas un valoda skan,
Drosmīgi vīri un sievas to sargā,
Viņiem svēts ir karogs sarkanbaltsarkans.

Kaut svelme, lietavas, vēji, vai sals,
Vai zemi ar debesīm putenis griež,
Vienmēr postenī savā būs robežsargs,
Ne briesmām, ne grūtībām nepadosies.

Lai Dievs dod vanaga skatienu skaudro,
Senču ozola spēku, ko vējš nespēj liekt!
Mīlēt nozīmē – sargāt un kalpot,
No sevis labāko visu bez nožēlas sniegt.

Ak, mūsu skaistā un dziesmotā zeme,
Skarbu laikmetu dzirnavās maltā!
Par tevi modri stāvēs tavas meitas un dēli,
Kas robežsargu vārdu godam valkā.

2019

Latvijas Valsts robežsardzes atjaunošanai

Spēku, drosmi un veselību,
Dienesta gaitās ejot,
Pacietību un izturību,
Visas grūtības pārvarēt spējot!

Kā stipru ozolu birze
No vētrām sargājiet Dzimteni mūsu!
Jūsu godam un slavai mirdzēt
Kā spožai saulei vēl saules mūžu!

2021

Latvijas policijai

Cauri puteņiem, vējiem drēgniem
Un lietavām rudens tumsā
Ja izsauc tevi – tu skrien
Agrā rītā vai spoku stundā.

Ne vien drosme un veiklība, spēks
Bet biedri, uz kuriem paļauties –
Tavā mūžā tie īstenais zelts
Un allaž pamats zem kājām ciets.

Tu pret ļaunumu mūžīgā karā
Liec dzīvi uz spēles ik dienas,
Lai mierā un drošībā dzīvot mēs varam –
Par to gribam tev sacīt paldies!

2017

Policistiem aroda svētkos

Tu ceļu izvēlēties grūtu –
Par aizstāvi un sargu būt,
Lai reti pateicību gūtu,
Kur briesmu nekad nepietrūkst.

Negulētas naktis, spraigas dienas
Pār plecu atskatoties bieži,
Bet savaldīgam, drosmīgam un krietnam
Tev jāpaliek, kaut nav tas viegli.

Lai kājām žiglums, rokām spēks,
Kā ērglim skaidrs acu skats!
Lai rosīgs prāts un nervi – dzelzs,
Bet mājās mīļi gaida kāds!

2016

Apsveikums policijas dienā

Vienmēr sargāt un kalpot –
Tavs darbs un mundiera gods,
Bulā svīstot vai spelgonī salstot,
Naktis nomodā aizvadot.

Maz vārdus tu dzirdi siltus,
Bet ļaunumu redzi daudz –
Ar cilvēku sejām lapsas un vilkus,
Kas tevi pašu par vilku sauc.

Uz katru dežūru ejot
Nezini, vai atpakaļ nāksi,
Stundām postenī lietū un vējos,
Līdz pārgurumam tu stāvi.

Bet šodien teiksim paldies
Un cieņā nolieksim galvas,
Lai tavu sirdi piepilda prieks,
Un priekšā – dienas labākas.

2016

Latvijas ugunsdzēsējiem un glābējiem

Lai, glābjot citus no briesmām,
Veiksme allaž stāv līdzās,
Ātri izdodas nodzēst liesmas,
Bet no piedzīvotā kļūsti stiprāks!

Lai nekad nepietrūkst veiklības, spēka
Un ticība darbam savam neizzūd,
Karstumā saglabā prātu vēsu,
Lai cik arī būtu grūti.

Tu esi cilvēks, kas veic eņģeļa darbu –
Dzīvības glāb un liesmas dzēs,
Nežēlo sevi apstākļos skarbos,
Pats savu dzīvību liekot uz spēles.

Tādēļ mēs tev sakām paldies,
Paldies, glābēj, paldies, ugunsdzēsēj!
Lai tevi katrā gaitā sargā Dievs
Un tu no katrām briesmām vesels iziet spēj!

2021

Latvijas mediķiem

Remdēt sāpes un dzīvības glābt,
Reizēm pašam ar savu riskējot –
Tāda tev misija, tāds ir tavs darbs,
Tavs pienākums un aroda gods.

Kā glābējam eņģelim halātā baltā
Citu vaidus un sūdzības uzklausīt,
Vienmēr laipnu seju rādot, sevi valdīt,
Arī, kad pašam dūsmās vai raizēs kaist sirds...

Naktis nomodā, raizpilnas dienas,
Citu veselību glāb tu, savu nežēlojot –
Par to saņem daudz pateicības un cieņas,
Bet uz maizes jau neuzlikt to...

Vajag dzelzs nervus un zelta sirdi,
Lai spētu ar pārlicību darba gaitās iet,
Bet dvēseli spēcina katrs mirklis,
Kad kāds no sirds tev saka paldies.

Daudz spēka miesā un gaišuma sirdī
Tev novēlam saglabāt mēs,
Un, lai tavi jaunie kolēģi visi
Ticētu, ka Latvijā palikt un strādāt ir vērts!

2020

Latvijas medmāsām aroda svētkos

Pieri skar delna vēsa,
Skan mierinošs vārds,
Un skaudrās sāpes tiek dzēstas,
Jo zāles iedeva kāds.

Eņģelis baltā tērpā,
Kura seju maska sedz,
Bet aiz maskas nenoslēpjas
Smaids acīs, kas cerību dedz.

Ar laipniem vārdiem saldinātas
Top rūgtākās zāles,
Un dažreiz mazinās sāpes
Jau laipna vārda dēļ – tāpēc.

Eņģeļi nav tikai debesīs –
Eņģeļi ir mūsu vidū,
Ne ar kādiem vārdiem gana nespēsim
Eņģeļiem izteikt pateicību.

2021

Latvijas dzelzceļniekiem

Cauri pļavām vijas dzelzceļa sliedes,
Vilciens nospēlē steidzīgu ritmu uz tām.
Labi, ka paspēju vagonā ielēkt,
Pirms, aizcirtis durvis, tas aiztraucas tālāk!

Svilpjot vilciens mani modina rītos,
Šūpuļdziesmu spēlējot, aijā darbdienas beigās,
Ziemā un rudenos viņa vēderā sildos,
Vasarā tveros no svelmes, kad rimusi steiga.

Vilciena dunas pieskandēts vakars un rīts,
Dzirde nopriegota, dzirdu svilpienu tālu,
Šķiet – man jau visa dzīve uz sliedēm rit,
Gan ausmā, gan rietā uz perona stāvu.

Un atkal meitene zilā formā
No rīta sveicina mani ar smaidu,
Tad citu rītu daudz labākā omā
Es uz perona vilcienu gaidu.

Steidzas vilciens, un steidzos es arī,
Vilciena svilpei kā piesiets mans mūžs...
Vakarā vēlu vai rītā agri
Mums abiem jāskrien – nedrīkst nepagūt...

2021

Latvijas pasta darbiniekiem

Vai viegli ir tālus ceļus iet,
Kad vētrainā dejā griežas lietus un sniegs?
Vai viegli soļot vasaras svelmē?
Bet cilvēki vēstules gaida, un pastnieks iet...

Pastnieks zina, kas ir sāpošas kājas,
Smagas somas nospiesti pleci un iesnas,
Pa nomaļām vietām ejot, dažs nepārnāk mājās...
Bet vai tādēļ viņam dzied slavas dziesmas?

Viņš zina, kas ir saules dūriens
Un negantu suņu zobi,
Taču pastnieks soļo, soļo vien,
Jo vēstules vai pensiju kāds gaida ļoti...

Ne viens vien gaida, un pastnieks iet
Pa dubļiem, akmeņiem, slideniem ceļiem
Vai cepina saule, vai krīt lietus un sniegs...
Lūdzu, biežāk laipni viņu sagaidiet!

2021

Latvijas hokeja izlasei

Lai vingrums un spēks
Palīdz uzvarēt,
Sirdi silda degsme
Un allaž pavada veiksmē!

Lai vienmēr lepnums un spēks
Latvijas vārdu nest
Plašās pasaules ārēs
Un jau sasniegto allaž pārspēt!

Drosme, prasme un gods,
Grūtības pārvarot,
Jūs nekad nepamet,
Pie jaunām uzvarām ved!

2021

Autobusu šoferiem

Agrajās rīta stundās,
Kad tu vēl brokastis gatavo mājās,
Šoferis steidzas jau cauri tumsai,
Lai tev uz darbu nav jādodas kājām.

Vai cepina saule, vai migla veļas,
Vai putenis zemi ar debesīm griež,
Šoferim ir jādodas ceļā,
Kad citiem vēl miegs ir ciešs.

Kad vēlu vakarā pārnāc tu mājās,
Šoferis vēl nav darbu beidzis –
Lai arī nakts pāri ceļiem jau klājas,
Tikai tagad viņš var mājup steigties.

Tas tikai no malas tā izskatās viegli –
Pie stūres sēdēt augu dienu,
Kad ceļu dara slidenu lietus vai sniegi,
Saskatīt gājēju tumsā brienot.

Augām dienām viņš sēž vienā pozā,
Līdz kājas stīvas un mugura sāp,
No pārguruma tirpst rokas,
Arvien vairāk dažādas kaites māj.

Nebeidzamā cīņā ar nogurumu
Šoferis ved pasažierus, kas krēslos snauž,
Vai ar precēm, kuras vajag mums,
Viņš ir ceļā, kad vēl bodniekam gulēt ir ļauts.

Uz ceļa tā dzīve aizrit,
It kā uz riteņiem būtu otras mājas...
Novēlēsim, lai katrs šoferis būtu laimīgs,
Lai gan mājās, gan ceļā vienmēr labi klājas!

2022

Latvijas skolotājiem

Zelta septembrim pietvīcis oktobris
Roku sniedz šajā skaistajā dienā,
Viņš garu ceļu kā skolnieks ir noskrējis,
Lai skolotāju sejām liktu atplaukt priekā.

Krāsainas lapas, miķeļziedu klēpis
Un pilns groziņš ir oktobrim līdzī,
Grozā tvirti un sulīgi smejas
Vēlie āboli – sārtaidziši.

Mainās laiki, bet vērtības paliek –
Tā mums, bērniem, reiz mācījāt Jūs;
No sirds dāvāti skaistākie ziedi
Skolotāju dienā vienmēr Jums būs!

2021

Apsveikums Skolotāju dienā

Kad zeltainās lapas aiz loga sāk balli
Un jumta korē dzied šlāgeri vējš,
Smaržo silti pīrādziņi un āboli saldi,
Kad ar ziedu klēpjiem nāk zēni un meitenes.

Lai rudens pelēcību veic dāliju liesmas,
Lai tā deg kļavu lapu ugunīs!
Lai skan mūžam jaunās skolas gadu dziesmas,
Kas vienmēr sirdi sasildīs!

2022

Aiznes ziedus skolotājam!

Aiznes ziedus skolotājam,
Ja dzīvo tuvumā viņas mājam,
Ja nevari – piezvani, pajautā,
Kā viņai šai rudenī klājas!

Aiznes ziedus skolotājam,
Savā dārzā vai mežmalā plūktus,
Ja nevari pirktus dāvēt,
Lai viņai priecīgāk būtu!

Aizsūti ziedus skolotājam,
Kaut uz kartiņas uzzīmētus,
Ja nevari sazvanīt, lai
Viņai saules stars sirdī iespīdētu!

2017

Sētnieku balsis nedzird

Atkal snieg un snieg,
Piemīdīts sniegs kļūst par ledu,
Pat spelgonī svīst sētnieks...
Bet kurš domā par viņa bēdu?

Katram vairāk rūp savi kauli –
Neviens negrib tos lauzt,
Kad agrā rītā vēl neredz sauli
Un stindzina ziemelis auksts.

Sētnieks pirmais ceļas,
Kad valda vēl melna nakts,
Gādā, lai pa ietvēm un ceļiem
Uz darbu steigties var katrs.

Ļaudis sētnieku lamā,
Ja kaut kur kāja slīd,
Dusmojas kungi un dāmas
Arī tad, ja par daudz sāls ir kaisīts.

Sāls viņiem apavus grauž,
Kultūras pieminekļus bojā,
Bet, ja kāds krīt un ko lauž,
Sētnieks vainīgs joprojām.

To, ka arī sētniekam sāp kauli,
Apsaldēti, svīstot aukstā vējā,
Neaizdomājas pārāk daudzi,
Ne pārāk bieži min dzejā.

Kā sētnieks dzīvo un ko ēd,
Ar ko samaksā ārstam,
Lai var sāpošos kaulus dziedēt
Un lai strādāt būtu spēks?

Sētnieku balsis nedzird mītiņos,
Ar streikiem viņi nedraud,
Par viņiem izliekas neko nezinot,
Kamēr atkal kaulus kāds nelauž...

2021

Senču acis

Kā zvaigznes miglas aizkaram cauri
Senču acis novēro mūs...
Jau piedzimstot, katram gadsimti daudzi
Kā ceļasoma kamiešos dus...

Ar zobeniem, ar pletnēm, ar lodēm,
Dzelzceļu sliedēm, pa ko svešumā dzīti,
Tanku atstātām grambām, ko laiks nespēj nodzēst,
Latvijas miesā likteņstāsti ierakstīti.

Senču bailes, ilgas, cerības, lepnums,
Arī spītība un svelošs naidis –
Pagātnes nasta, kas jānes ir mums,
Kādam – spēka avots, bet kādam – kauns baigs...

Senču izvēles savijas valgos,
No kuriem laiks paaudzēm likteņus auž,
Katrs, dzīvi piepildītu alkstot,
Ko spēj, to veido, ja cits nesalauž...

Un tomēr – katrs no mums ir daļa
Veselumam, kas nedalāms ir,
Un mūsu kopīgo nākotni kaļam,
Klausot spaidiem, vai tam, ko pauž sirds...

Kā zvaigznes miglas aizkaram cauri
Senču acis novēro mūs...
Vai viņu vecās kļūdas, vai savas pieļausim?
Un kas nākošām paaudzēm ceļasomā būs?

2021

Par mūsu zemi

Šo zemi minuši svešu jātnieku rumaki,
Tajā vikingu un krustnešu bruņas apraktas rūsē...
Zemes pagātne jāzina, lai kļūtu gudrāki,
Patiesības uguns jāuztur sirdīs – tādēļ nedrīkst
klusēt.

Šī zeme dzērusi sviedrus un asaras,
Kas baronu un šļahtiču tīrumos lietas,
Tā dzērusi asinis, kad, kazaku sakapāts,
Zem viņu pletnēm latvieša augums liecās.

Šī zeme dzērusi zaldātu asinis,
Kuras lēja gan vācu, gan krievu lodes,
Gan brālis, kurš brāli frontē neatpazinis,
Dvēselē sāpi nekad nespēs nodzēst...

Pa šo zemi braukuši tanki un vagoni,
Tajā sprauti nometņu žogi,
Vienmēr kāds, kam sveša forma un pagoni,
Lēmis, kura dzīvību izdzēst, kura likteni locīt...

Vai savas zemes pagātņi zinot, kļūsim gudrāki?
Te trūd mocekļu kauli un kritušo ieroči rūsē...
Mēs saviem bērniem to stāstīsim, runāsim,
Lai svešu varmāku upuriem te vairs nenāktos dusēt!

2021

Plaukst sniegpulkstenītes

Plaukst sniegpulkstenītes baltas
Kā bērnu dvēseles, pirms tās lauza,
Kā sniegi svešajā zemē,
Kur zudušas pēdas tik daudzas.

Plaukst sniegpulkstenītes starp sliedēm,
Spītē vilcienam, kurš pāri trauc,
Dzelzs riteņi nespēj tās biedēt,
Skat – galvu atkal ceļ ziediņš smalks.

Tik daudz ir sabrauktu ziedu
Un salnas pļauto, kas neplauks vairs,
Bet vienmēr saule atkal izkausē sniegu,
Vien rētas un atmiņas neizgaist.

Nav mūžīgas ziemas pat svešajā zemē,
Tur, kaut vēlāk, bet arī ziedi plaukst,
Un pat to, kurš ir svešumā dzemdēts,
Atpakaļ aicina asiņu balss.

Gar dzelzceļa sliedēm plaukst sniegpulkstenītes –
Tās pēdās izkaisa pavasaris,
Kaut salnas kostas un kāju mītas,
Mūžam Dzīvības spēku tās rādīs.

2018

Nepārnākušajiem

“Teic, sirmā taiga, kur mīt mans dēls?
Vai viņu dzīvu es redzēšu vēl?”
Jautā māte, kam sirds lūst aiz ilgām,
Cauri asarām veroties tālēs zilgās.

Tumšās egles nopūšas klusi,
Čukst: “Velti, māt, cerējusi būsi –
Tavs dēls aizvests ir ceļos tālos,
Aprakts pie upes, kur ņencs zeltu skalo.”

“Teic, tundra saltā, kur mīt mans mīļais?
Vai viņu satikt es varēšu drīzāk?”
Naktī raugoties, meitene jautā,
Kam žņaudz dvēseli nojauta auksta.

Cauri ledainiem puteņa vējiem
Atskan nežēlīgs smējiens:
“Ogļu šahtā mira tavs mīļais,
Pat viņa kapu tev neatrast vairs.”

“Kur mūsu tēvs, jel teic, stepe kailā,
Vai viņu kādreiz vēl skatīsim vaigā?”
Rītausmā veroties, bērni sauc,
Kur vējš sausu zāli un putekļus jauc.

“Neredzēsiet tēvu jūs, bērni,
Un kapi bez uzrakstiem klusē, ir mēmi,
Bet labi vēl, ja vismaz krusts
Rāda vietu, kur varbūt viņš dus.”

Nekas neizdziedinās brūci,
Kas tik daudziem vēl šodien smeldz krūtīs,
Vienīgi nopūtas tālēs trauc klusi,
Meklēdamas, kur mīļie dus...

2018

Pie vagona Torņakalnā

Vai dzirdi, kā vilciena duna
Cauri paaudzēm uzrunā mūs?
Tur no Mūžības dzilēm runā
Paaudzes, kurām tika salauzts mūžs...

Tik daudz dzīvību, mūžu bez vainas
Tika samalti kā ziedi trausli...
Bet neviens milzis, kurš vārdus maina,
Nekad vairs mūs nesalauzīs!

Mūsu paaudzei uzdevums – nepieļaut
Vairs tādus upurus mūsu zemē,
Lai Dzīvība, kas ir tik trausla,
Ir augstākais svētums, ko godinām mēs!

Lai nevienam, kurš Dzīvības ienaidnieks,
Mūsu zemē vairs nebūtu vietas,
Lai tāds neuzdrīkstas pret Latviju ķetnas sniegt –
To prasa izvesto asaras, svešumā lietās.

To prasa asiņu jūra, kas lieta
Gan mūsu, gan svešajā zemē,
Par to atgādina šī vieta,
Sāpes, kuras laiks nespējīgs remdēt...

2023

Septiņpadsmitais jūnijs

Šodien mājās šķiet vasaras skaistums,
Košie ziedi un saules gaisma,
Melna lente pie karoga tumst,
Un žņaudz dvēseli sajūta baisma.

Magoņu liesmainais sārtums kā drauds
Virš zaļajiem laukiem plīvo,
Un es domāju – vai maz toreiz kāds varēja jaust,
Ka drīz rupja vara izšķirs, kam mirt un kam dzīvot?

Tikko sārtā kvēlē tvīkst zemeņu vaigi,
Jau drīz liesmos šīs ogas kā kauns,
Ar kuru sirdī vairs nespēs būt laimīgs
Tas, kurš toreiz neizšķīra, kur labs un kur ļauns...

Tās liesmos sārtas kā asiņu upes,
Kuras bridīs zābaki svešie,
Bet daudzus gadus par tām nāksies klusēt,
Un daudzu pēdas dzēsīs svešas zemes sniegs...

Šodien mājās šķiet vasaras skaistums,
Pat magoņu ziedi liesmo kā drauds,
Un agri tvīkstošo zemeņu sārtums
Liek domāt par vēstures nastu, kas dvēseli žņaudz...

2022

Audriņu tragēdijai

Ančupānu mežā vaid koki,
Zem kājām nopūšas sniegs,
Kad dodamies ziedus nolikt,
Mātei Ābelei sejā raudzīties.

Granīta skulptūra šosejas malā
Bez vārdiem pavēsta mums –
Pagātnē, šķietami tālā,
Šeit pastrādāts noziegums.

Vīri, sievas un bērni bez vainas,
Basām kājām spelgonī dzīti,
Neglāba asaras, lūgšanas, vaimanas –
Ar varu sagrābti, aizvesti līdzī.

Liesmas aprija Audriņu ciemu,
Lodes nopļāva nelaimīgos,
Nu pieminekļi pret debesīm slienas
Atgādinot un brīdinot.

2016

Svešu varu upuriem

Trauc gadi kā vagoni garām,
Laiks klāj akmenim sūnu segu,
Bet, kas noglabāts tautas atmiņā,
Nepazudīs nekur.

Mūžam paliks piemiņā svētā
Upuri nevainīgie,
Kuru Golgātas ceļa pēdās
Bikli ceļ galvu sīks zieds.

Nekas nezudīs, netiks aizmirsts,
Nekas nespēs bijušo dzēst...
Lai pagātne uzrunā sirdis,
Jo par nākotni atbildam mēs!

2017

Brālis pret brāli

Sveši kungi sūtīja brāli pret brāli,
Viņi frontē neatpazina viens otru,
Skats redz vien formu, bet lode skrien tāli...
Brālis nošāva brāli, pats ar savu roku!

Sveši kungi sūtīja tēvu pret dēlu,
Viņi neatpazina tumsā viens otru...
Tēvs dēla seju ieraudzīja par vēlu,
Kad ķivere nokrita puisim, kurš saļima nodurts...

Sveši kungi uz svešas zemes –
Divi laupītāji – kārtoja rēķinus savus,
Bet viņiem pa vidu – mēs,
Kad viņi dalīja mūsu zemi un tautu.

Divi laupītāji sakāvās uz mūsu zemes
Un dalīja arī dzīvības mūsu...
Viņu laupījums bijām arī mēs,
Mums daudzus gadus bija jācieš klusu...

Ko šodien sacītu puisi un vīri,
Kuriem sveši kungi lika nokaut vienam otru?
Ko viņi teiktu, ja būtu vēl dzīvi?
Varbūt: “Nekad vairs nepieļaujiet to!”

Mums viena valoda, zeme un asins,
Nekad vairs neļausim svešiem mūs šķelt!
Ja vairs nepieļausim, lai sveši mūs samīn,
Senču nestais upuris nebūs tad velts.

2023

Strēlniekiem, kuri neatgriezās

Kā sniedziņš apklāj senču tekas,
Laiks nepielūdzami dzēš pēdas,
Plašās kaimiņzemes laukos rūs
Medaljons, reiz noglabāts pie krūts.

Rūs ķivere un durklis ass,
Ko godam nēsāja reiz kāds,
Rūs šautene, kas tagad klusē,
Kur zaldāts kritis svešā pusē.

Šurp cauri puteņiem un vējiem
Vecā šinelī kāds strēlnieks brien –
Uz dzimto pusi ilgas sauc,
Jo svešā zemē ir tik auksts!

Kā sniega pārslas, vēja nestas,
Mūs mētā laiku skarbās vēsmas...
Var godināt, var nolādēt,
Bet kur bez viņiem būtu mēs?

Vai maz bez viņiem būtu mēs?
To it neviens neatbildēs...
Aizmirsts strēlnieks vecā šinelī
Uz mājām ceļu meklē, sniegos klīst...

2018

Kārlim Ulmanim

Cauri laikiem raugās Vadoņa vaigs,
Pelēkā akmenī cirsts,
Nav Latvijai saimnieka vairs,
Vai tiešām ir pazaudēts viss?

Ar muļķību piedzītiem prātiem
Cik daudzas vēl paaudzes augs,
Klīdīs maldu aizmiglotiem skatiem,
Kamēr brikšņos slīgst senču lauks?

Pa atvērtiem logiem un durvīm pūš vēji
No vakariem un no rītiem,
Bet kurš gan būs izzīlēt spējīgs,
Uz kuru pusi kad vajag liekties?

Stāvus nomira Vadonis kluss,
Tautai vēlot uz ceļiem, bet – dzīvot,
Pazudināja vai izglāba mūs?
Tur vēl mūži var aizritēt strīdos.

Nē, Vadonis neglāba mūs
No laikmeta dzirnavām briesmīgajām,
Kuram vēl bijis jādzer tik rūgts
Biķeris zemē šajā?

Nav pasaulē nelaimīgāka valdnieka bijis,
Bet laikam labāka bijis nav mums,
Un paliek spēkā vien tas, ko sacījis:
“Mīliet Latviju! Citas vairs nebūs...”

2018

Tas notika Daugavmalā (13.janvārī 1905.gadā)

Karstas asinis izlija sniegā...
Pretī debesīm, vienaldzīgi augstām,
Cēlās balsis – te vaidēja, kļiedza,
Pēdējiem spēkiem tvēra akmeni mirēja plauksta.

Karstas asinis izlija sniegā,
Kvēloja sniegā, vienaldzīgi aukstā,
Un vēl pēc gadiem šajā pašā vietā
Nāca noliekties bērni un sievas ar ziediem
plaukstās...

“Kur tētis? Kad pārnāks viņš mājās?
Vai maizīte arī mums būs?”
Jau tumsa pāri pilsētai klājas,
Bet strādnieka bērni, izsalkuši, skumst...

Mazā, drēgnā jumta istabiņā,
No kuras vienmēr saimnieks var laukā dzīt,
Savu dēlu gaida sirma māmuliņa,
Kurai tumšā nojautā iesmeldzas sirds...

Jā, tās ir tikai vēstures ainas,
Kuras tālas kā pasaka šķiet,
Daugavas ūdeņi aiztek, un Rīga mainās,
Krastu atkal sedz, un atkal nokūst sniegs...

Tikai nezūd ciešanas bronzas vaibstos
Skulptūrām Daugavas krastā,
Stāsta par aizgājušu, bet neaizmirstu laiku,
Aicina neaizmirst, izzināt, saprast...

2022

Skumji noraugās tumšas acis (Holokausta upuriem)

Skumji noraugās tumšas acis
No melnbaltiem attēliem,
To skatiens kliež: “Kādēļ? Sakiet!”
Un šo acu priekšā atbildēt nespēj neviens.

Skumjas acis no sejas bālas,
Kuru apzīmogojušas bailes un bads,
Cauri laikam raugās un jautā, kālab
Bija jāpieredz bērnam kas tāds...

Tik daudzu nevainīgu bērnu acis
Un arī pieaugušo tāpat
No melnbaltām bildēm raugās, gribot sacīt,
Ka visiem cilvēkiem sāp...

“Kurš nokauj dzīvību,
Nokauj pats sevi – sevī cilvēku nonāvē pats,
Kurš izglābj dzīvību,
Mūžos top svētīts,” – brīdina tumšo acu skats.

Skumji noraugās tumšas acis
No melnbaltiem attēliem...
Lai nekad vairs mūsu zemi slacīt
Ar nevainīgām asinīm nespēj neviens!

2022

Ukraina ir mūsu māsa

“Ukraina ir mūsu māsa!” –
Ar asinīm rakstīta vēsture stāsta,
Karā un lēģeros pārciestās dienas
Un Sibīrijas kapi mūs vieno.

Ukraina ir mūsu māsa,
Mūs plosīja vācu ērglis un krievu lācis,
Mūs abus vienas dzirnavas mala,
Mazie cieš, kad lielie svešu dala...

Ukraina ir mūsu māsa –
Ai, cik kopīgā sāpe ir asa!
Mūs sāpes un cerības vieno,
Tautu likteņus kopā sienot.

2022

Laiks, par ko runāja Rainis

Vai kādreiz būs laiks, par ko runāja Rainis,
Kad vairs neies tauta pret tautu?
Kad visas kopā pret tumsu ies pasauli mainīt,
Bet ne tādēļ, lai cilvēks cilvēku šautu?

Ar asinīm uzrakstīta,
Kas iesūkušās mūsu zemē,
Zemes un tautu vēsture visa...
Ko lai no tās mācāmies mēs?

No skaistiem vārdiem, kas aicina cīņā,
Tik bieži asiņu straumes dzimst,
Un vai tas paliek vien Augstākā ziņā,
Vai arī mūsu pašu – kāds būs šis gadsimts?

Ar asinīm uzrakstīta
Mūsu zemes vēsture runā uz mums...
Vai mūsu varā būs labāku nākotni rakstīt?
Tāds ir lielais jautājums...

2021

Kur ir mūsdienu Raiņi?

Šķirstu sadzeltējušas lapas
Vecās grāmatās
Un jautāju sev: “Kālab
Šodien neraksta vairs tā?”

Kur ir mūsdienu Raiņi,
Čaki, Skujiņas un Veidenbaumi,
Kas rāda īstenību, sauc to mainīt
Skaidri un visiem saprotami?

Mēs dzīvojam laikā tādā,
Kad maģiskā domāšana cieņā,
Katrs burbuli sev rada,
Kur īstenībai neļauj ienākt.

Bet kādi nu mēs esam?
Katrs par sevi atomizēti,
Katrs vien savas rūpes redzam,
Indivīdi, burbuļos slēgti.

Vai mums tiesības ir klusēt,
Kad akmens pieminekļi klieudz
No sadzeltējušām lapaspusēm?
Vai viņu vārdi mūs vairs neaizsniedz?

Es mierinājumu vēl rodu
Tikai vecās grāmatās,
Lasu un nesaprotu,
Kādēļ par mūsdienām tā neraksta?

2022

Svešumā

No attāluma cilvēks
Taču nemīl mazāk,
Ja esam šķirti mēs,
Tad sirds vēl vairāk sāp.

No sveša krasta ilgas
Vienmēr mājup sauks,
No atmiņām, kas sirdi silda,
Mīlestība mūžu plauks.

Pēc Dzimtenes un mājām,
Vecākiem un mīļajiem
Asaras naktīs krājas
Spilvenā, kad dvēse kliedz.

Bet paēdušais izsalkušo
Nekad jau nesaprātis,
Vēl, trimdnieka maizi skaužot,
Kāds nosodīs un pirkstu kratīs...

2018

Smiltīs izžuva asara sūrā

Smiltīs izžuva asara sūrā,
Kaijas aiznesa dvēseles kliedzienu jūrā...
Vai manas acīs vēl reiz tevi skatīs?
Tur laivas siluets zūd, kur deg mākoņu sārti...

Gadu desmitus ģimenes izšķīra jūra,
Priekšgars no dzeloņstieplu un šauteņu dzelzs...
Kā sirdi dedzina saulrieta liesmas, kas pamalē kuras,
Kad sniegbalto kaiju balsis ilgas līdzī nes!

Noslēpumos un melos daudziem ritēja gadi,
Slēpjoties bez vainas, bez nozieguma,
Bailēs paust, ka otrā pusē šai jūrai mīt radi,
Daži baidījās par to pat ar mazbērniem runāt...

Tikmēr svešās zemēs bēgļi cirta sev ceļu –
Tie, kuriem izdevās dzīviem tikt pāri jūrai...
Cerībās, lūgšanās, atmiņās spēku sev smeļot,
Noklusējot, kā naktīs lej asaras sūras...

Gāja gadi, un notika ilgotais brīnums,
Kuru tūkstošiem sirdis klusībā lūdzās –
Zuda dzelzs priekšgars, kas izšķīra dzimtas,
Atkal sastapās draugu rokas un milnieku lūpas...

Ak, jau galvas tik sirmas,
Milniekiem katram sava dzīve...
Un atkal sāpēs smeldz sirdis:
Cik žēl, ka tik vēlu nāca šī brīve!

“Es zinu, tu mani gaidīji, māt!”
Čukst, vecuma saliekts, kādreiz staltais puisis,
“Nu atnācu pameklēt, kur ir tavs kaps,
Lai varu ziedīņus nolikt, pieminot tevi klusi.”

Tūkstošiem izjauktas ģimenes, izšķirti pāri,
Kuru dzīves lauza un kropļoja lielvaru spēles!
Šodien tu vien lūgties un cerēt vari,
Lai mūsu zemē to nenāktos vairs pieredzēt...

2022

Par bēgļiem

Daudz latviešu pasaules ceļos
Dzīvi labāku meklējot klīst,
Laukos dzimtajos nezālēm zeļot,
Bet kurš viņus nosodīt drīkst?

Nav Latvijā kara, ne bada,
Nav taifūnu, zemestrīču,
Ļaudis vienkārši meklē, kur labāk,
Lai pie visa gatava ceļu vieglāko mītu.

Citās zemēs daudz ļaunāk vēl klājas,
Tur lode – tiesnesis augstākais,
Bruņoti vīri ielaužas mājās,
Un ģimenes tavas nav vairs...

Mazus bērnus dzen vergu darbā,
Ar varu vecākiem atraujot,
Slepšovot māca un sūta karā
Zēnus, kam vieta vēl skolas sols.

Mēs visi – Mātes Zemes bērni,
Un radījis mūs ir viens Dievs,
Viņš pārbaudīs mani un tevi,
Par cietsirdīgajiem neapžēlosies...

2015

Latviešu mātes skumjas

Vai tevi vēl satikšu, dēls?
Vai jūs vēl redzēšu, meitas?
Jūtu – saīsinās mans ceļš,
Acis tumstošās saskata beigas.

Paldies par zvaniem, vēstulēm, ziņām,
Apciemojumiem reizi gadā!
Bet tik un tā ģimene šķirta,
Vientulība vakaros sirdi knābā...

Paldies par naudu, ko, bērni, man sūtāt!
Ar pensiju pietiek dzīvoklim vien,
Zinu – skumjas un raizes jūs arī jūtat,
Jo maizei un zālēm cenas debesīs skrien.

Zinu – aizbraucāt ne no savas gribas,
Bet dzīves dārdzības spiesti,
Zinu – sirdis tāpat jums plēš ilgas
Un ļoti gribas atgriezties.

Es mīlu mazbērnus savus
Un nabadzību tiem nenovēlu,
Bet, vai, uzaugušiem prom, tālu,
Mīlēt Latviju mācīt nebūs par vēlu?

Vai viņi latviešu mēli maz pratīs,
Ko viņiem nozīmēs mūsu dainas?
Vai izteiks kaut ko Emīls Dārziņš,
Rūdolfs Blaumanis, Skalbe un Rainis?

Mana sirds gurst, un spēki plūst projām,
Skatu krēsla arvien biezāka klāj,
Bet velti lūdzat pie sevis jūs projām –
Nomirt gribu es Dzimtenē, mājās!

Zinu – pie mana kapa jau atbrauksiet, bērni,
Varbūt uzliksiet pieminekli skaistu,
Bet nāksies pārdot vien dzimtas zemi,
Lai dzelzs putnā projām atkal laistos.

Vairs neko lūgt negribu sev –
Mans mūžs nodzīvots, nav, ko žēlot,
Bet, lai zemē, ko ar asinīm guva reiz vectēvs,
Mani mazbērni atgriežas, paliek – to vēlos!

2018

Meitenei svešumā

Atskan pēdējais zvans –
Tā balsi no skolas nes vējš,
Un sirds tā ietrīsas man –
Tur kvēlo ogle, ko nenodzēst.

No plūmju elpas kā vīna es reibu,
Kad laimi meklēju ceriņos,
Sirds sitās ar tādu steigu –
Šo laimi vienai tev gribēju dot.

Tev kā ābeļzieds nosarka vaigs,
Kad sniedzu laimīti cerību krāsā
Tev – skolā visskaistākajai,
Kas dedza sirdi man liesmās karstās.

Novīta ziedi un pagāja maijs,
Dzīve aizveda tevi prom tālēs,
Nu redzu feisbukā vien tevi vairs,
Bet atmiņas jau neizbālēs.

Teic, vai Temzas miglainos krastos
Arī tā plūmes un ābeles zied,
Vai Šekspīra tauta pavasaros
Ceriņu laimes meklēt arī iet?

Vai tiešām tev gana ar laimi,
Ko pasniedza anglis vēss?
Vai jūti skumjas, kā projām tās gaini –
Tavs bērns mūsu valodu nemācēs?

2017

Draugam, kurš aizbrauc

Vai svešumā tu paņemt spēsi līdzī
Tos zilos ezerus un sudrabainās birzis,
Vai stalto Gaiziņu, kur pēdējais kūst sniegs,
Pakalnus mazākos, kur jāņugunis zied?

Vai paņemt spēsi sirmos Rīgas torņus
Un mūsu rudeni, kurš zeltā ietērpj kokus,
Vai Raunas Staburagu, Ventas rumbu dižo,
Ievziedu kupenas, ko maijs ber Gaujas ličos?

Ko svešā zemē paņemt spēsi līdzī? –
Vien ilgas, atmiņas, bet atstāsi še sirdi...
Un tici – labi vēl, ja sirdi pušu plēš,
Tad savai Dzimtenei neesi pazaudēts...

2017

Sirmā dārznieka rudens

Uz kailajiem vītola zariem
Melodiju vējš koklē,
Lapas zeltainās valsi griež,
Rietā saule deg sārta kā ogle.

Skumju meldiju krēslas stundā
Nospēlē drēgnais vējš,
Kad saule jau kļuvusi gurda,
Nakts tumšzilos spārnus pleš.

Sārta kļavas lapa kā karogs
Plīvo vientuļa kailā zarā –
Vēl turas pret likteni bargo,
Līdz vējš raus to tik un tā...

Ilgu zils miķelītes zieds,
Salnas pasaudzēts, vējā trīc,
Šajā dārzā viņš arī ir viens –
Citus pārdzīvot ļāva vien spīts.

Vēja izģērbti ābelei zari,
Tur auglis tvīkst – arī viens,
Viņš kļavas lapai būtu labs pāris,
Ja spētu viens otru tie sniegt.

Ar kļavas zaru, kur lapa vēl sārta,
Veļu mēnesis klauvē pie loga,
Namiņā dārznieks tēju sev vāra,
Smeldz viņa sirds, vientulības kosta.

Neskumst dārznieks par rudens salnu,
Kas viņa bārdā jau sudrabu sēj,
Bet par to, ka mazbērni tālu
Kā gājputni svešā zemē.

Dārznieks zina – neiesakņosies vairs
Zemē svešā, jo ieaudzis šeit,
Vien cer, ka pienāks tāds laiks,
Kad ne kā viesus šeit mazbērnus sveiks.

Kaut jel mazbērni kā āboli būtu,
Kas līdzās ābelei nokrīt un dīgst!
Lai vējš kā lapas tos nenoplūktu
Un svešumā nenestu līdz!

Vientuļš dārznieks pa logu raugās,
Kur lapa vientuļa zarā vēl plīv,
Kur salnas nenokosts zieds dreb laukā –
To dzīvu uztur vēl cerība, spīts...

2017

Pamestā skola

Tumšām, nespodrām acīm,
It kā būtu raudājusi,
It kā gribētu mums ko sacīt,
Vecā skola noraugās klusi.

Reiz šī bija gaismas pils,
Kur zemnieku bērniem zinības smelties,
Bet nu vācu baroni varētu bilst:
“Jūs muižas mums atņēmāt velti.”

Vai pamestā ēka sabruks,
Jo novadam nepietiek naudas?
Varbūt, ka viesu nams te būs,
Ja nopirks kāds, kas to uzturēt jaudās?

Varbūt iekārtos pansionātu?
Varbūt novada kultūras centru?
Bet kurš par to samaksātu?
Šodien visu mēra eiro un centos...

Milzīgās klasēs, kur bērnu daudz,
Vairs nebūs skolotājas – “otrās mammas,”
Bet bez mašīnas, ar kuru braukt,
Netiks līdz skolai tas, kurš dzīvo tālāk...

Slēdza ražotnes, slēdz slimnīcas, skolas,
Autobusu maršrutus slēdz...
Visas partijas labklājību sola,
Bet lauki paliek tukši – jaunie projām bēg...

2021

Balss no provinces

Vai tādēļ, ka province atrodas tālu,
Tās balsi Rīgā bieži nesadzird?
Kā uz nerasniedzamu aizjūras salu
Vai debesu valstību žēlabas sūtīt...

Jau kopš zviedru laikiem cēla skolas,
Nebēdājot, ka tajās bērnu maz,
Līdz vecajai varēja bērns ar kājām soļot,
Bet ko darīt vecākiem, kuriem mašīnas nav?

Ak, slimnīcu esot pārāk daudz?
Bet, ja ceļā uz tālo slimnīcu apstāsies sirds?
Mēs te, provincē, varam, cik gribam, bļaut,
Bet Rīgā jau mūs nesadzird.

Pat pilsētnieks netiek uz vecāku kapiem,
Jo autobusu maršruti atcelti ir...
Vai pilsētā mašīnu atļauties var ikviens?
Bet vai gan Rīgā tautas balsi kāds dzird?

Nevajadzīgs grimst nezālēs dārzs,
Kura mantinieki strādā Īrijas laukos...
Vai te vispār gribēs dzīvot vēl kāds?
Kā atsauksim atpakaļ aizbraukušos?

Vai var ticēt Dzimtenes mīlestībai,
Kuru pauž, izliekoties postu neredzot?
Tie, kam ir labi, tie burbulī dzīvo,
Ārpus burbuļa esošos noniecinot.

2022

Skumjās par Latviju

Ko novēlēt Dzimtenei savai,
Kad svešiem pārdots un nozagts šķiet viss?
Ko novēlēt Dzimtenei savai,
Kuras tauta vergot svešumā klist?

Kādu laimi vai labklājību
Tagad Latvijai novēlēt?
Pa laukiem aizaugušiem bridu
No skolas, kuru drīz slēgs...

Paliek gan mums dziesmas un dejas,
Kur pašapziņu un prieku smelt,
Lai dažs labs tās nievājot smejas,
Vēl nav globālā katlā pārkausēts šis zelts.

Nevēlēšu laimi, ne labklājību –
Par tādu naivumu var tikai smiet,
Nezinu, vai par daudz es gribu,
Lai vismaz karš mums ar līkumu iet?

Lai konkurences gars nepārvērš mūs
Par šakāļiem cilvēku skatā,
Savu nosargāt vai spēka mums būs,
Nenicinot otra, kas līdzās teptās?

2015

Es negribu pamosties tādā rītā

Kur vajag vairāk veldzi,
Tur izrauj vīstošos augus,
Tas nekas, ka tie dīguši velti,
Lai tikai liemie stādi vēl kuplāk augtu!

Aizlauztus zarus nocērt –
Viss pareizi ir,
Jo tos taču glābt nav vērts,
Bet ja nocērt visus, tad arī koks mirst...

“Ja viņiem nav maizes, lai taču ēd kūkas!”
Jaunās frāzēs veca attieksme tērpjas,
Ignorēta franču pieredze rūgtā,
Kā aklie Boša gleznā uz krauju ejam...

Nē, mēs neesam franči un mums jau ir gana,
Vējš augstākās priedes lauzis jau sen,
Visādi taurētāji pārāk bieži mānās,
Un šī apjausma tikai tālēs prom dzen.

Ko neaizdzen tālēs, tas patveras burbulī,
It sevišķi, ja nodrošināts ir pats.
Mietpilsoni, tu, pat staigājot guli,
Un tikai to, ko vēlas, to redz tava acs!

Tu kā Raiņa dzejolī izvelc nēzdodziņu,
Tad nospried, ka tie – ārpus burbuļa – paši vainīgi ir,
Visgudri pamāci tos ar savu ziņu,
Lai pats nedzirdētu šaubas, ko pauž tava sirds.

Bet tikmēr – gan skaļi gan klusi,
Pildot tavu padomu: “Ja kas nepatīk – ej!”
Arvien vairāk dodas uz vakaru pusi...
Vai tad svešie viņus aizstāt spēs?

Mums ir brīvība lepni soļot
Un visai pasaulei sevi skaļi paust,
Kaut vai zem septiņām krāsām, gurnus grozot,
Un slimību baisu par normu saukt.

Manis pēc soļojat, groziet, ko gribat
Un savos burbuļos laimīgi esiet!
Es tikai negribu pamosties tādā rītā,
Kad manā zemē paliks vien grozītāji un svešie...

2022

Man būtu žēl

Gan zelta un purpura lapu,
Gan ziemas baltās man būtu žēl,
Ja šeit silti kā dienvidos taptu,
Negribu mainīt pret melonēm!

Man mellenes saldākas šķiet,
Kas lasītas Dzimtenes mežos,
Par dienvidu augļiem svešajiem,
Lai džungļi patur vien tos!

Man žēl būtu rakstu un dainu,
Un Jāņuguns būtu man žēl,
Ja, pasaulei seju mainot,
Še pusmēnesi cels tuksneša dēls.

Vai pienāks diena, kad egļu vietā
Ziemsvētkos palmas pušķosim mēs?
Ja vien tai tālajā dienā
Tos kāds šeit vairs atzīmēs?

Kūst ledus cepures planētai mūsu,
Karu izdzītas tautas pa pasauli klīst,
Domas rūgtas kā pīlādžus plūcu –
Vai tiešām ies zudībā viss?

2016

Latvieša ceļavārdi

Dzintara graudu no Kurzemes kāpām,
Draugs, ceļā paņem sev līdzi,
Tad, arī esot prom gaitās tālās,
Var mazliet no Latvijas plaukstā sildīt.

Maizes klaipu no Zemgales miltiem,
Draugs, ceļā paņem sev līdzi,
Tad arī svešās mājās pie šķīvjiem pilniem,
Dzimtās Latvijas garšu neaizmirsīsi.

Izrakstītu krūzi no Latgales māla,
Draugs ceļā paņem sev līdzi,
Lai jebkurā pasaules malā,
Tai pieskandējot, Dzimtenes balsi dzirdi.

Dziesmu no Vidzemes zaļajiem siliem,
Dziesmu, kuru tev iemācīja māte,
Draugs ceļā paņem sev līdzi,
Jo dziesmā tavas Dzimtenes prieks un sāpe.

Lai kurp tu dodies, draugs, paņem līdzi,
Paņem līdzi un neaizmirsti
To, kas tevi ar Dzimteni saistīs,
Vienmēr un visur nes to savā sirdī!

Nauris Gekišs 2021-01-01

Nenāciet mūsu zemē!

Nenāc, tuksneša dēls,
Mūsu zemē glābiņu meklēt –
Ne visiem te gana, ko ēst,
Tev nešķīsts, kas mums ir svēts.

Tev Milda un Māra – vien elki,
Kur ziedus noliekam mēs,
Bet mūsu paradumi tev grēki –
Dzert alu un speķi ēst.

Nenāc džungļu dēls, melnais,
Šai zemē mieru tev neatrast –
Te drēgns un auksts ir laiks,
Un mūs baida – vai nesāksies karš?

Lai angļi un franči maksā –
Tās tautas ir parādā jums,
Mēs septiņsimt gadus tāpat
Bijām vergi – kā savulaik jūs.

Jel saki, svešinieķ, pats,
Nu, kad redzi, cik latvietis nabags,
Vai žēlastības maizē svešu ņem kāds,
Kad paša bērniem draud bads?

2017

Latvieti, atgriezies mājās!

Latvieti, atgriezies mājās –
Māmuļa Dzimtene sauc!
Vai gribi, lai svešām kājām
Tiek nomīdīts senču lauks?

Latvieti, atgriezies mājās!
Sirmo vecāku sirdis kliedz,
Lai cik labi ārzemēs klājas,
Tur vienmēr paliksi svešinieks.

Latvieti, atgriezies mājās,
Kamēr par vēlu tik nav!
Tevi tautai un Dzimtenei vajag,
Lai izdzīvotu, mums jābūt šē daudz!

2016

Brīnumzemes hronikas

“Mūsu sarunas bija auglīgas,
Taču neveda pie kopsaucēja [..]”
Varbūt var teikt, ka vētra bija saudzīga,
Tikai koki lūza un jumti bruka vējā?

Mūsu vakcīnas ir ļoti efektīvas,
Tikai vakcinētie arī slimo un mirst,
Tev ir liela iespēja palikt dzīvam,
Ja neapstāsies aknas vai sirds...

Nevakcinēts sētnieks ir bīstams,
Tādēļ jāatlaiž nekavējoties!
Bet mēs uz nenotīrītām ietvēm slīdam,
Cerams – traumu nodaļā vietas pietiek...

Auduma maskas iedeva skolai vakar,
Šodien saprata, ka tās neder nekam,
Bet izrādās, ka ar lēmumu var
Tās padarīt par medicīniskajām.

Pērn brīdināja, ka svētku nebūs
Tiem, kuri tos nepiedzīvos,
Bet nu, svinot Jaungada svētkus,
Bija atvērts ikviens krogs.

Jā, liekas – tas bija jau sen,
Kad no baznīcas tantiņu izdzina policija,
Bet tajā pašā laikā, aizpērn,
Bomži bez maskām valdīja centrālajā stacijā...

Nedrīkstēja pirkt zābakus, ne sniega lāpstas –
Ja saplīst zābaki, brieniet basām kājām!
Tikmēr šņabja bodi pūlis gāza apkārt,
Bet grāmatas pirkt nevarēja, laikam dzert ir labāk...

Lietū un sniegputenī mēs salstam,
Stāvot garās rindās pie pasta,
Bet, kur autobusu skaitu samazina,
Braucējiem divus metrus ievērot nesanāk.

Vispatiesākie vārdi ir: “Draugi, nav labi!”
Bet ko līdz maskas, vakcīnas, divi metri?
Tikmēr par nodokļu naudu pirkti stabi
Neļauj ātrajiem iekļūt mājā, toties zelta vērti!

2022

Latviešu liktenis

Cauri mūžiem, paaudzēm un laikiem,
Lai cik reižu lapu zeltu mij sniegs,
No senču likteņa neatlaistiem,
Savu ceļu šai saulē mums iet.

Krustnešu zobeni, vagaru pletnes
Daudz lējušas asinis šīs,
Naida liesmās dvēseles degs,
Pabaros durklis tās, gadsimtos trīts.

Kad liesmās grūs vareno pilis,
Strēlnieku zābaki svētumus mīs,
Tad nebūs vairs jāgaida ilgi –
Cerību pumpuri atvērsies drīz.

Vēl kāpurķēdes šo zemi mals,
Bargs spēks tautu svešumā dzīs,
Līdz apkārt sarkans un vidū balts
No jauna pacelsies debesis.

Un atkal zemi mals kāpurķēdes,
Tauta svešumā izklīdīs,
Krustnešus cildinās, godā cels,
Tikai sarkanā vietā būs zils.

Cauri mūžiem, paaudzēm, laikiem
Vēl tūkstoš reižu lapu zeltu mīs sniegs,
Mums – no senču likteņa neatlaistiem –
Ceļš kā spirāle griezīsies...

2016

Karavīra ceļa dziesma (Veltījums Afganistānā kritušajiem)

Ne karu sāku es, ne beigšu to,
Un nav nekāda prieka asinis man liet,
Bet barga pavēle un vīra gods
Pret paša sirdi nostāties man liek.

Es nezinu, vai tiksimies vēl, draugs,
Vai manas acis skatīs tavu vaigu,
Vai manas rokas līgavu vēl skaus,
Bet laiks mans aizsteidzas ar soli naigu.

Es ceru, ka man atgriezties būs lemts,
Vēl savām pēdām mīšu dzimto krastu,
Bet, labāk tad, lai svešas zemes klēpis ņem,
Ne ievainojums dara tuvajiem par nastu...

Par mani atceries un aizlūdz, draugs,
Ja vari, noliec sveci pie altāra,
Ja tomēr atgriezties man nebūs ļauts,
Lai dvēsele naktī ceļu rod no tālās Kandahāras...

2018

Latvieša rudzu maize

Rudzu maize melnā,
Tevī spēks ir no senču sviedriem,
Ko gadu simtiem, kopš paaudzēm senām,
Dzērusi mūsu zeme.

Rudzu maize melnā,
Tevī spēks ir no senču asarām,
Ko kunga druvā kalpi lēja,
Klanīdamies vagaru pātagām.

Rudzu maize melnā,
Tevī spēks ir no senču asinīm,
Ar kurām Latvijas zemē svētā
Ik gadu simtenis izrakstīts.

Rudzu maize melnā,
Tevī spēks ir arī no prieka,
No cerībām, sirdī slēptām,
Kas lika atraitnes dēlam pēc gaismas tiekties.

Ak, rudzu maize melnā!
Tu kā mūsu zeme uzsūkusi sevī
Visu, kas, no dienām senām,
Latvietim nācis ir līdzī.

Kad garšoju rudzu maizi melno,
Es sajūtu Dzimteni savu,
Lai atkal pieņemtos spēkos,
Lai par savām saknēm kā ozols stāvu!

2018

Ne jau tikai par pienu

Ne jau tikai par pienu
Šodien gribas skaļi kliegt,
Pa aizaugušiem laukiem brienot,
Redzot skolas, kas aizslēgtas ciet...

Tukši nami noraugās mēmi
Ar tukšām logu acīm pretī mums,
Tik daudzi uzraksti: "Pārdod zemi" –
Lielceļa malā kļiedzošs pārmetums.

Bieži negadās redzēt, kā asaras lej
Spēcīgs lauku vīrs, kas no darba nav bijies...
Vai tiešām viņa mūža darbs vējā,
Vai tiešām kļuvis nevajadzīgs un lieks?

Šodien Kurzemē piena dzīres –
Tā senāk dzīroja mēra laikā,
Izmisuma pilnas dzīres bez liksmes,
Cenšoties iespītēt nākotnei baigai...

Trūcīgiem ļaudīm piena svētki
Kā piecminūšu lietus tuksnesī,
Bet vai to, ko grib zemnieki vēstīt,
Uzklausīs valstsvīrs, kas palīdzēt spējīgs?

Kā gan tas būt var tā,
Ka zemnieki saņem vien grašus,
Bet par cenām vaid pensionārs,
Kas teic, ka jau aizmirsis biezpiena garšu?

Ne jau tikai par pienu
Šodien gribas skaļi kliegt...
Lauki tukšāki paliek arvien...
Kurš karos par zemi šo, ja ne tās saimnieks?

2023

Rīgas Latviešu biedrības namam

Staltā namā pašā Rīgas sirdī
Mūsu tautas dvēsele radusi mājas.
Vai tu redzi, vai jūti, vai dzirdi?
Šeit tā dzīvo visās daiļajās mākslās.

Šeit skan dzeja un brīnišķas dziesmas,
Gan dainas, gan dižgaru melodijas,
Mūs uzlūko meistarų gleznas no sienām,
Tautas garamantas ar klasiku mijas.

Stalts nams pašā Rīgas sirdī
Ir mūsu tautas dvēselei mājas,
Šeit atnāc pasmelties gaismu un zini –
Katra latvieša sirdī šai gaismai ir jāatrod mājas...

2021

Latvijas talantiem (Konkursam “Talants Latvijai”)

Mūsu talanti nepieder mums –
Katram tos ar nodomu dāvājis Dievs,
Bet līdzī dāvanai dots pienākums
Talantu izkopt un pasaulei sniegt.

Maza dzirkstele dievišķās gaismas,
Kas, ienākot pasaulē, ir līdzī dota,
Jāslīpē kā dimants, lai brīnišķī laistās
Dzimtās puses, tautas un Dzimtenes godam.

Katrai dzirkstelei dievišķās gaismas,
Kura dod iespēju labo sniegt,
Uzrunājot sirdis ar skaisto,
Apveltītajam reizē ir nasta un prieks.

Dieva dotais talants ir kredīts,
Kura augļiem jārotā mūžs,
Un darbs, kas Dieva dotās dāvanas atdodot veltīts,
Vienmēr cieņā un pastāvīgs būs.

2022

Latvieša trīsvienība (Dievs, Māra un Laima)

Šī pasaule ātri mainās –
To apturēt nespējam mēs,
Vien sirdī noglabāt dainas,
Lai pēctečiem nezustu svēts.

Tā tam jābūt, ka pasaule mainās –
Vien kustībā viss var pastāvēt,
Tā nolēmuši Dievs, Māra un Laima,
Jo kustībā par jaunu top vecs.

Visu mūžu var izdziedāt dainās,
Dainu ritmā pukst latvieša sirds,
Soļo līdzās Dievs, Māra un Laima –
Viens veselais nozīmē trīs.

2016

